

J.Č. Griffin:

Zlatý peníz Atlantidy

Kapitoly 1 až 8 a 26 až 31 oddílové dobrodružné hry jsou sepsány podle francouzského filmu z roku 1967 "Dobrodruzi".

Příběh z šedesátých let.
Oddílová dlouhodobá hra.

1. Přilétá Korzár

Všiml jsem si jí, až když jsem zastavil svou starou fordku před dílnou na vrakovišti automobilů za městem. Nečekala, až vystoupím a přiběhla ke mně.

„Chtěla bych tohle koupit,“ ukázala na hromadu dveří, oddělených od karoserií automobilů.

„Staré železo neprodávám,“ odbyl jsem ji, „a nemám čas!“

V rychlosti jsem začal vynášet z dílny tyče a plátno a cpal jsem to všechno do vozu.

„Počkám tu na vás,“ řekla tiše a nepřekázela mi v nakládání. „Mám dost času.“

Vrátil jsem se ještě jednou do místnosti, která mi sloužila za kancelář, obývací, kuchyni, koupelnu a ložnici. Ze skříně jsem vytáhl krátkovlnnou vysílačku a spěchal jsem nazpět k autu. Dívka tu ještě pořád stála a se zájmem sledovala moje počínání. Nastartoval jsem vůz a rozjel se k bráně z vrakoviště. Pak mi hlavou bleskl nápad. Prudce jsem zabrzdil.

„Hej,“ zavolal jsem na dívku, „říkáte, že máte čas? Tak pojed'te se mnou!“

Rozběhla se pružně k autu a naskočila otevřenými dveřmi do kabiny. Mrkl jsem na hodinky na palubní desce.

„Snad to ještě stihneme,“ zabručel jsem a šlápl na pedál plynu.

Vyrazili jsme po téměř liduprázdné předměstské ulici směrem za město. Dívka byla zřejmě se vším svolná, když se mě ani nezeptala, kam vlastně jedeme.

Po čtvrt hodinové zběsilé jízdě jsme zastavili na rozlehlé louce. Vyskočil jsem z vozu a chvatně shodil tyče a plátno na trávník.

„Musíme sebou hodit,“ řekl jsem se samozřejmostí, jako by věděla, co tu připravuji za show. „Máme na to jen pár minut.“

„Pokud mi řeknete, o co jde...“

Nemusel jsem nic dlouze vysvětlovat. Chápala rychle. Za malý okamžik jsme vztyčili dvě dvojice tyčí vzdálených od sebe asi dvacet metrů a vysokých patnáct metrů. Vždy dvě a dvě tyče byly nahoře spojeny širokým plátnem s bílými a červenými pruhy.

Zadýchaně jsem zapnul vysílačku a vysunul anténu. V mikrofonu šumělo a praskalo.

„Korzáre, Korzáre, tady Jim, jak mě slyšíš?“

Šum a praskot v mikrofonu přehlušil hluk motoru. Po chvíli, jakoby z nesmírné dálky, jsme zaslechli i hlas.

„Tady Korzár. Slyším tě velmi dobře. Je všechno připraveno?“

„Všechno je O. K. Jak jsi daleko?“

„Asi pět kilometrů od cíle. Už bys mě měl vidět. Zůstaň na příjmu.“

Dívka se na mě tázavě dívala. Mlčky jsem ukázal rukou směrem k jihu. Nad vzdáleným lesem se objevila malá tečka letounu, která se každým okamžikem zvětšovala a mířila přímo k nám.

2. Vítězný oblouk

Kývnul jsem hlavou směrem k blížícímu se letadlu. „To je můj přítel Many.“ řekl jsem.

Dívka sledovala stále se zvětšující bod na vzdáleném horizontu s rostoucí zvědavostí.

Malý hornoplošník s nápisem KORZÁR na boku za vrtulí se blížil jako uragán ve výšce asi dvě stě metrů. Vzápětí se snesl až téměř k zemi a proletěl v nevelké vzdálenosti vlevo od tyčí přímo nad námi. Byl tak nízko, že nás málem tlaková vlna povalila na zem. Letoun udělal velký oblouk a znovu se k nám vracel. Pilot šermoval rukama nad hlavou a vzápětí si ukázal na uši.

„Něco nám asi chce,“ řekla dívka. Všiml jsem si, že

řekla *nám*, jako by k nám patřila. Trochu mě to překvapilo.

Teprve teď jsem si uvědomil, že jsem před chvílí bezděčně vypnul vysílačku, ačkoliv jsem měl zůstat na příjmu. Rychle jsem ji zapnul. Hluk motoru k nám teď doléhal ze dvou stran. Ze vzduchu a z malého přístroje v mé ruce.

„Odkdy máš sekretářku, Jime?“ hulákal Many do mikrofonu, aby přehlušil hluk motoru.

„Od teďka!“ řekl jsem a podal jí vysílačku.

„Jmenuji se Lucie,“ řekla s úsměvem.

„Těší mě, já jsem Many!“ Letoun proletěl v protisměru stranou od nás. Many nás oba pozoroval. Vsadil bych se, že vidím jeho potměšilý škleb. Lucie mi vrátila vysílačku.

„Všechno máš připraveno.“ řekl jsem celkem zbytečně.

„Vidím,“ odušil Many. „Začínám!“ Měl jsem pocit, že zvedl ruku se vztyčeným palcem.

Korzár dokončil oblouk, snesl se až téměř k zemi a proletěl pod nataženým plátnem mezi tyčemi. Jen tak tak, že se koly nedotkl země. Za překážkou se strmě zvedl do výšky, prudce se otočil a lehce přistál na konci louky.

„Hurá!“ řval jsem a nadšeně jsem poskakoval. Div jsem i vysílačku nevyhodil do vzduchu. Než k nám *Korzár* dorazil, zboursal jsem konstrukci z tyčí a naložil ji na auto.

Many otevřel kabinu. Usmíval se na celé kolo. Rukou pokynul Lucii: „Chceš letět?“ Kývla hlavou na souhlas a úplně samozřejmě naskočila do kabiny, jako by v životě nedělala nic jiného. Za chvíli byli ve vzduchu a já uháněl domů po silnici.

Na letišti u hangárů čekali na *Korzára* tři muži a dvě dívky. Many zaroloval až k nim a vypnul motor. Potom s Lucií vystoupili na betonovou plochu.

„Naše sázka platí, Courtisi, nebo máte strach?“ zeptal se Many jednoho z mužů u hangáru.

Muž se ušklíbl. „Samozřejmě, že sázka platí. Tak tedy: zítra dopoledne přesně v deset hodin proletíte pod Vítězným obloukem. Jestli se vám to povede, dostanete od nás dvacet pět tisíc dolarů. Vyplatí vám je pan Fušido pracovník japonského velvyslanectví. V opačném případě zaplatíte vy, nebo váš společník, pokud to nepřežijete.“

Podali si ruce. „V pořádku,“ řekl Many a obrátil se k Lucii. „Pojeď, jdeme za Jimem.“

*

Druhý den ráno jsme stáli s Lucií na střeše jednoho domu na *Place Charles de Gaulle* a pozorovali dalekohledem obzor za Vítězným obloukem. *Korzár* se blížil. Zapnutou vysílačku jsem měl pověšenu na prsou. Zatím se z ní ozýval jen šum a občas v ní prasklo. Lucie byla nervózní a chvílemi mi bezděčně svírala rameno.

Konečně jsme zaslechli Manyho slabý hlas: „Jsem asi pět kilometrů od cíle. Jak to tam u vás vypadá, Jime?“

„Všechno je v pořádku. Pouze tu nikde nevidím naše *přátele*. Zřejmě budou tvůj výkon sledovat z nějakého jiného místa.“

„Dobrá.“ odpověděl Many. Jeho hlas byl teď už značně silnější a také jsme uslyšeli i monotónní hukot motoru.

„Držte mi palce! Konec.“

Sotva jsem vypnul vysílačku, zaryla mi Lucie nehty do paže a zděšeně vykřikla: „Jime, proboha, podívej se, co to tam dělají. To je strašné!“

Vylekaně jsem sledoval její druhou paži, která byla natažena k Vítěznému oblouku. Polilo mě horko. Na bližší straně oblouku, kudy mělo letadlo vylétnout, právě dva muži spouštěli obrovský prapor, který překrýval víc jak polovinu celého volného prostoru.

„Many!“ křičel jsem do vysílačky. „Ozvi se!“ Ale Many měl svou vysílačku vypnutou a letadlo se přibližovalo téměř tři sta kilometrovou rychlostí těsně nad vrcholky stromů k Vítěznému oblouku.

3. Byla to jen legrace!

Mávali jsme rukama nad hlavou a poskakovali na sřese jako blázni. Bylo to pošetilé, protože Many nás nemohl vidět. Když už jsem zavřel oči, abych neviděl, jak se Korzár zaplete do praporu a rozmlátí na padrt', letoun se v posledním zlomku vteřiny vzeplal do výše, přehoupl se přes Vítězný oblouk a zmizel směrem k letišti. Vydechli jsme úlevou.

*

Následujících několik dní našli Lucie i Many u mě na vrakovišti svoje útočiště. Lucie stále šmejdila po celém vrakovišti a shromažďovala různé plechy a kusy železa ze starých karoserií. Neměli jsme tušení, k čemu jí to bude. Když potom z toho začala svařovat různé abstraktní sochy, jen jsme valili překvapením bulvy.

Many byl po svém nešťastném letu k Vítěznému oblouku vyloučen z pařížského Aero klubu a komise mu odňala pilotní licenci. Nad *Place Charles de Gaulle* se nesmí létat, řekli, jako bychom to nevěděli.

V té době jsem se usilovně věnoval úpravě motoru pro nový model vozu formule F1. Pokud by se mi podařilo uplatnit několik svých nápadů, přišli bychom si na pěkné prachy. Práce na motoru byly před dokončením.

Naši věřitelé se zatím o výhru nehlásili. Asi proto, že nemohli Manyho nikde nalézt. Ve svém bytě se od onoho osudného dne neukázal a o mé boudě na vrakovišti nevěděli.

„Nezbývá, než abys zavolat tomu japončikovi,“ řekl jsem mu už po několikáté, „a nějak mu to vysvětlil. Nemůžeš věčně zůstat s hlavou strčenou do písku jako pštros. Musí se to vyřešit.“

„Tak dobře,“ řekl Many sklesle a zvedl sluchátko telefonu.

Chvilí trvalo, než ho spojili s panem velvyslancem. Další chvilí trvalo, než pan Fušido pochopil, že mu zatím nemůžeme zaplatit prohranou sázku, a potom zase chvilí trvalo nám, než jsme pochopili, že pan Fušido vůbec o ničem neví a že jsme obětí žertu. Pětice lidiček z letiště si z nás prostě vystřelila.

„Ti lotři!“ vztekal se Many a praštil se sluchátkem do vidlice. „Jedem!“ vykřikl a vyběhl z místnosti k autu. Sotva jsme mu stačili.

*

Našli jsme je na letišti v nejbližším hangáru. Když nás spatřili, obě dívky se okamžitě vypařily a muži se semkli v jeden bojový šik. Jejich pobavené tváře nám prozradily, že o praporu, před uzavřením sázky, museli být dopředu velmi dobře informovaní.

„Neberte to tak tragicky. Byla to jen legrace. Nic po vás nechceme!“ smál se Courtis, šéf jejich povedeného spolku.

Zabouchl jsem dveře hangáru. Many udeřil první. Muž na pravém křídle jejich šiku se zhroutil a zůstal sténaje ležet. Druhý muž se vrhl k zavřeným vratům, v bláhové naději, že nám unikne. Přepočítal se. Udeřil jsem ho pěstí do tváře a vzápětí do žaludku. Ani se nezmohl na odpor a také se poroučel k zemi.

Courtis využil našeho zápasu a spěšně ustoupil za letadla do zadní části hangáru. Předpokládal, že zmizí zadním východem. Rozběhli jsme se za ním zleva i zprava, abychom mu odřízli ústupovou cestu. Podařilo se mi dostat ke dveřím dřív než on. Když mě spatřil, vykvikl překvapením jako prase. Bleskurychle změnil směr, ale vběhl Manymu přímo do náruče. Rána sedla přesně. Když se dopotácel ke mně, všiml jsem si, že mu teče z rozbitého rtu krev. Přišil jsem mu další ránu a poslal ho zpět Manymu. Ten ho chytil za bundu pod krkem.

„Tak to byla jen legrace?“ zasyčel mu do tváře. „A že jsem při tom mohl přijít o život, to vám bylo fuk, co?“

Další rána přenesla Courtise přes křídlo sportovního letounu, kde tvrdě přistál na zem.

„Počkejte, počkejte prosím!“ Muž plival krev. „Když už mě necháte, tak vám za to něco nabídnou...“

V obranném reflexu napřáhl obě ruce před sebe. Many zadržel pěst. Další rána zatím nedopadla.

4. Vůz formule F1

„Co to bude, Courtisi?“ zeptal se Many. Muž třesoucími prsty vytahoval z kapsy saka jakési papíry. Současně s nimi vytáhl i kovovou minci, která mu vypadla z roztřesených prstů a temně cinkla o podlahu hangáru. Než ji stačil zvednout, zvedl jsem ji já. Zvědavě jsem si ji prohlédl.

Vypadala jako zlatá. Uprostřed mince byla vyobrazena nějaká stavba se sloupy v popředí a po obvodu byla vyražena písmena. Na líci i rubu byla stejná.

„Co je to za mince?“ zeptal jsem se Courtise a strčil mu minci pod nos. Vyděšeně vystrčil obě ruce proti mně.

„Tohle je zlatý peníz Atlantidy. Nechejte si ho.“ řekl s důrazem v hlase. Podal nám i listiny. „Tyhle papíry vás dovedou, buď na místo kde zmizela Atlantida, nebo kde je celá hromada těchto zlatých mincí!“

„Patříte k hledačům pokladů, nebo co?“ zeptal jsem se ho nedůvěřivě.

„Tak trochu,“ odpověděl. „A tohle je náhrada za případné výlohy, které jste s naší sázkou měli. Takové jakési odškodnění.“

„Trochu nám to vysvětlíte...“ řekl Many.

„Tahle mince není jediná. Existuje jich ještě 64 kusů. Jsou ve vlastnictví tří mužů. Bert Danglar žije v Mexiku, Kurt Perkinson v USA, někde na Floridě a Leo van den Kroff v Belgickém Kongu. Popis míst najdete tady v těch lejtrech někde. Až tyhle chlapy navštívíte a prokážete se jim touto mincí, a až od nich získáte jejich mince, můžete potom s pomocí všech mincí rozluštit mapu s označením místa, kde máte hledat. Tak co tomu říkáte?“

„Tyhle listiny a mince nás dovedou k pokladu?“ zeptal jsem se nedůvěřivě. „Není to zas nějaký bouda?“

„Jo, dovedou. A bouda to není, přísahám!“

Všechno to vypadalo docela zajímavě, ale mince těžko pocházela z Atlantidy. Nikdo nikdy nepodal důkaz, že by Atlantida někdy existovala. Ale mohla by patřit k nějakému jinému pokladu, pokud by byla zlatá...

„Proč jste po pokladu nepátrali sami?“

„Pátrali, ale nevyšlo nám to.“

„Hm - jestli je to všechno, co potřebujeme vědět, tak to sem dejte a zmizte.“ řekl Many, kterého zlost už mezitím přešla. Courtis zmizel směrem k východu jako pára nad hrcem. Určitě si gratuloval, že z toho vyvázl tak lacino.

Many schoval všechny věci do kapsy a řekl: „Než něco podnikem, tak si to ověříme.“

*

Další dny jsme se věnovali každý své práci. Many se snažil přes svého známého z Tajné služby zjistit, zdali listiny získané od Courtise mají nějakou cenu, Lucie svařovala své bizarní železné sochy a já jsem se věnoval své vášni - závodnímu vozu formule F1.

Měl jsem dohodu s jednou závodní stájí, za kterou jsem donedávna jezdil, že jim vylepším motor na jejich novém voze. Ke splnění termínu mi už moc času nezbyvalo. Necelý týden. Ale práce pokročily už tak daleko, že jsem si byl jistý, že termín stihnu.

Další den jsme odjeli na závodistiště za město k provedení poslední zkoušky motoru. Těsně před startem jsem všechno pečlivě zkontroloval. I padák umístěný v zadní části automobilu, pro rychlejší zastavení. Všechno se zdálo být v pořádku. Natáhl jsem si přes hlavu azbestovou kuklu s otvory pro oči, nos a ústa, potom přilbu a nasedl jsem do vozu. Motor naskočil na první pokus a mohutně se rozeřval. Opatrně jsem se rozjel a v rychlosti kolem osmdesáti kilometrů jsem projel zahřívací kolo. Když jsem zastavil znovu na startovací čáře, Many zvedl ruku se vztyčeným palcem a mávl rukou na znamení ostrého startu. Lucie stiskla stopky.

Zařadil jsem rychlost. Motor zavyl ve vysokých obrátkách a vzápětí jsem prudce vyrazil vpřed. Ručička tachometru okamžitě ukazovala přes dvě stě kilometrů. Znovu jsem přidal plyn, ale ručička zůstala na dvou stech a začala se chvět. Vydržela tak poskakovat několik vteřin a znenadání začala prudce klesat ke stovce. Cítil jsem, že se mi blokují kola. Měl jsem pocit, že setrvačností vyletím z kabiny. Z nenadání z motoru vyšlehl plamen a snažil se mi dostat na kůži.

5. Operace *Atlantida*

Vmáčkl jsem se co nejvíce do sedadla, ale nebylo mi to moc platné. Plameny mi bránily ve výhledu. Nic jsem neviděl. Za autem plesklo hedvábí padáku a vůz se nekonečně dlouho zastavoval.

Poslepu jsem si uvolnil popruhy a vyklonil se z kabiny. Asi v třicetikilometrové rychlosti jsem dopadl na asfaltku. Nevím, kolikrát jsem se překulil, ale když mě setrvačnost postavila na nohy, stačil jsem se jako zázrakem na nich udržet. V první chvíli jsem si ani neuvědomil, že běžím a tedy že mám nohy v pořádku.

Výbuch motoru a následná tlaková vlna mě opět poslali k zemi. To bylo moje štěstí. Nad hlavou mi prolétlo několik zkroucených plechů. Když se to všechno přehnal, opatrně jsem se ohlédl za sebe. Plameny zachvátily celý vůz. Výsledek mé půlroční driny byl v pekle a s ní i naděje na odměnu od šéfů mé bývalé stáje.

„Žiješ?!“ zaslechl jsem Manyho hlas jakoby z nesmírné dálky.

Žil jsem. Pro jistotu jsem znovu zahýbal rukama a nohama. Všechno jakž takž fungovalo. Když ke mně Many dojel s naší služební fordskou, sedl jsem si opatrně vedle něho a beze slova jsme pozorovali ohnivé jazyky, které stravovaly hromadu něčeho, co ještě před chvílí mohlo být pýchou kterékoliv závodní stáje.

„Není nám souzeno zbohatnout,“ usmál se hořce Many. Měl pravdu. Držely se nás jenom dluhy.

Druhý den ráno Many prohlásil, že jde za nějakým svým známým z Tajné služby. Zlatý peníz z Atlantidy si vzal sebou. Vrátil se až pozdě večer, kdy jsme s Lucíí zvědavostí byli napnutí jako guma v trenýrkách. Many se usmíval a měl *oči navrch*. Poznal jsem na něm, že něco zajímavého zjistil. Sedl si ke stolu a prohlásil: „Dal bych si kafe.“

„Nenapínej,“ řekl jsem. „Nejdřív vyklop, co jsi zjistil.“

„Až při tom kafe.“

Dali jsme si kávu všichni tři. Lucie tvrdila, že by neměla, protože do rána neusne, ale dala si. Many se konečně rozpovídal o svém pátrání.

„Od svého kámoše z Tajné služby jsem se nedověděl nic. Nejdříve si peníz dlouze prohlížel, potom někam na čtvrt hodiny zmizel, a když se vrátil tak řekl, že si myslel, že mu mince něco připomněla, ale po poradě s nějakým svým kolegou došli k závěru, že mince je padělek nějakého středověkého platidla a že nemá žádnou hodnotu.“

Šel jsem od něho dost naštvaný, protože jsem měl za to, že nás Courtis opět doběhl. Pak jsem uviděl budovu muzea a ta mě přivedla na nápad. Zašel jsem do oddělení, které se zabývá archeologickými vykopávkami a hledáním pokladů. Tam jsem se seznámil s jednou velmi krásnou a sympatickou slečnou. Předvedl jsem jí minci a vzápětí jsem se dověděl něco úžasného.

Ke konci druhé světové války ukryli němečtí nacisti obrovské množství nakradených kulturních památek z celé Evropy, obrazů, soch, zlatých předmětů, nevyčíslitelné hodnoty na neznámém ostrůvku v Atlantickém oceánu. Akce měla krycí název *Operace Atlantida* a byla přísně tajná. Tak tajná, že se dodnes o této činnosti německé zpravodajské služby neobjevila nikde žádná zmínka. Až teď tahle ta mince. Prý stoprocentně souvisí s tou *Operací*.

„Kde jste ji získal?“ zeptala se mě zvědavě.

Jen jsem neurčitě rozhodil paže. „No - tak různě.“

S úsměvem mi vrátila minci. „Podle mého názoru se k minci váže ještě jedna záhada.“

„Ano?“ zeptal jsem se překvapeně. „Jaká?“

„Záhada slavné a krásné *Jantarové komnaty*.“ řekla. „Vy jste o ní neslyšel?“

Jméno Jantarová komnata mi nic neříkalo.

„Jantar ale snad znáte?“

„No ovšem!“

Co jsem se potom od té krásné slečny dověděl, opravdu stojí za to.“

6. Jantarová komnata

Jantar většina z nás zná jako báječný materiál na všelijaké módní ozdobné doplňky, knoflíčky u košile, ozdoby do jehlic na kravaty, třeba i kuřácké špičky na cigarety, ale hlavně na šperky. Jantarové šperky se nosí jako přívěsky na krku, v náramcích, prstenech a náušnicích. Jantar má většinou nazlátlou, medovou barvu, jako by teplou - ale může být také červený, hnědý, mléčně bílý, ale i zelený a modrý. To však jenom výjimečně. Je to vzácná pravěká pryskyřice, ve které často uvízly různé druhy hmyzu, kousky kůry, jehličí nebo listy. A ty dávají jantarové hmotě jakýsi záhadný vnitřní život, všelijaké fantastické výtvořky či obrazy. Jantar se nalézá na pobřeží Baltského moře jako vzpomínka na dávné jehličnaté lesy, které tam rostly před 40-60 miliony let...

„Krásná slečna se rozpovídala a já měl oči navrch.“ pokračoval Many ve svém vyprávění. „Bylo to tak zajímavé, že to snad ani nemůže být pravda.“

„Jantarová komnata je nejslavnější umělecké dílo, stvořené ze *slunečního kamene*, jak se jantaru často přezdívá. Dal si ji zhotovit kurfiřt Friedrich krátce po tom, co se v roce 1701 nechal korunovat na prvního pruského krále (pruští králové se v minulém století pak stali německými císaři).“

Jantarová komnata byla dokončena roku 1709, měla 55 čtverečních metrů plochy, a říkalo se jí tak proto, že její stěny byly celé obloženy jantarovými deskami: vyleštěná mozaika se střídala s reliéfovou výzdobou - reliéfy,

jak jistě víte, jsou takové ty vypouklé polosochy, co vystupují z plochy - v případě Jantarové komnaty to byly třeba krajinky, erby, monogramy, mušle a přímo řetězy květů. A všechno bylo v miniatuře, v co nejdrobnějším provedení - z jantaru, vlastně z tenkých, skoro průsvitných destiček *slunečního kamene*. Ty destičky byly podloženy stříbrným tenounkým plechem, fólií, což ještě zvyšovalo působivost díla, protože ty sochařské výtvory se jakoby leskly...’ Slečna se půvabně nadechla k dalšímu vyprávění a já na ní mohl oči nechat. Ani jsem nedutal.

„Ovšem přece jen pracoval zub času. Křehké destičky začaly tu a tam opadávat, a tak postupně byla celá Jantarová komnata rozebrána a uložena do beden. A další pruský král Bedřich Vilém I. ji dokonce v roce 1716 daroval ruskému carovi Petru Velikému, kterého obdivoval a o jehož spojenectví stál. Komnata byla pak instalována v paláci v Carském Selu v Petrohradu a po

opravách se zaskvěla v celé kráse na plná dvě staletí.

Až za druhé světové války obsadili palác Němci a komnatu nechali odvézt zpátky do pruského Královce, dnes Kaliningradu. Tam se jí lidé na zámku obdivovali až do března 1944.

A tady začíná historie její záhady: Tehdy se ke Královci přiblížila Rudá armáda a Němci prchali. Podle jedné verze jantarový zázrak putoval zpátky do beden a pod krycím názvem *Operace Atlantida* zmizel. Podle druhé verze, podložené deníkem jistého ruského důstojníka, pověřené ochranou uměleckých památek, který byl tehdy odvelen do Královce, zničili komnatu vojáci, když zapálili zbytky zámku i s ní. Obě verze jsou však nedoložené. Navíc, podle druhé se v deníku uvádí, že důstojník *na vlastní oči viděl zuhelnatělé zbytky jantaru* - jenže jantar nezuhelní. Při teplotách od 370 stupňů výš se vznítí a hoří jasným plamenem.

Podle první verze byla komnata, vlastně její výzdoba zakopána nedaleko bývalého královského paláce pod jednou fontánou - jenže nenašla se tam. Jiné verze ji umísťují i na jiná místa: do šachty solného dolu či na palubu výletní jachty, která se v lednu 1945 potopila nedaleko pobřeží u Slupska. Tam ji hledali potápěči, ale marně.

Uvažovalo se i o tom, že ji nacisté převezli vlakem kamsi do středních Čech, ačkoliv železniční síť byla po náletech hodně zničená. Nejpravděpodobnější ale bude, že se nacistům podařilo komnatu přepravit pomocí ponorky na některou ponorkovou základnu. Dodnes po jantarovém *divu světa* pátraly stovky hledačů pokladů, ale nikdo neuspěl. Možná, že vy držíte klíč k záhadě Jantarové komnaty, v podobě této mince. A jestli uspějete v pátrání, tak mi dejte vědět jako první.“

*

„Byl jsem z toho zmatený. Tajná služba až podezřele o minci nic nevěděla a v muzeu naopak toho věděli až moc. To bylo podezřelé. A tak jsem udělal ještě jeden pokus. Zašel jsem do prvního zlatnictví, které jsem uviděl a nechal si od nich cenu mince odhadnout.“

7. Výstava

„Po důkladném zkoumání mi řekli, že mince nepředstavuje žádné až dosud známé platidlo, ale že je z *ryzího zlata* a chtěli ji ode mne odkoupit. Ze zvědavosti jsem se s nimi chvíli dohadoval o částce. Skončili jsme rychle u sta tisíc!“

„Franků?“ zeptal jsem se nedočkavě.

Maný se ušklíbl. „Asi rublů, ty chytráku.“

Všichni tři jsme se rozesmáli.

„Prodals ji?“ zeptal jsem se, protože tím bychom se okamžitě zbavili všech svých dluhů.

„Ani omylem. Celá záležitost pěkně smrdí. Courtis nám řekl, že mince nás dovede k pokladu. K jakému, to neřekl, ale měli jsme z jeho řeči dojem, že k nějakému zlatu nebo k něčemu podobnému. V muzeu mluvili o sbírce cenných předmětů, které patří celému lidstvu a Tajná služba nám řekla, že je to všechno blbost, ačkoliv o *Operaci Atlantida*, kterou zřejmě v závěru války Němci uskutečnili, by museli přece něco vědět, ne? Patří to k jejich řemeslu. Tak proč mi to zatloukli? Co myslíte?“

*

Další dny se nic zvláštního nedělo. Lucie vyráběla ty své hrůzy ze železa, aniž nám řekla, k čemu to bude dobré, a my s Maným jsme usilovně přemýšleli, jak se dostat k penězům a přitom nekrást. Asi třetí den po zjištění ceny zlaté mince si Maný šel něco vyzvednout ze svého bytu, ve kterém už několik dní nebyl. Abych se nenudil, šel jsem s ním. Hned po vstoupení do pokoje se Maný zarazil a řekl: „Někdo tady byl.“

Překvapeně jsem se rozhlédl po pokoji. Maný byl pedant na pořádek. Všechno muselo ležet na svém místě. Nikdy nic nepostavil jinam, než kde to předtím stálo. Zdálo se mi, že se tu nic od mé poslední návštěvy nezměnilo. Také tu nebylo nikde nic rozházené, nebo rozbité, což by mohlo Maného podezření potvrzovat.

„Podle čeho jsi to poznal?“ divil jsem se. „Já tu nic podezřelého nevidím.“

Ukázal na sošku s antickými výjevy, která stála hned u dveří na skříňce. „Tady, vidíš? Stojí sice na svém místě, ale je jinak obrácená.“

Pochybovačně jsem mlaskl.

„A prach. Je tu utřený prach.“ Přejel rukou po desce skříňky a podíval se na dlaň. Ruka byla čistá. „Prach jsem neutíral nejméně čtrnáct dní. Někdo tu byl, možná včera nebo dnes ráno. Něco hledal, nadělal v prachu čmouhy, a aby stopy zahladil, musel utřít prach všude, kde to bylo vidět. Asi počítal s tím, že než se tady zase objevím, prach se usadí, a tak na nic nepříjdu. Jenže my jsme přišli dnes, prach nikde, takže tu museli být včera, nebo dnes ráno.“ Znělo to přesvědčivě.

„Tak na co čekáš. Dělej! Vezmi si, co potřebuješ, ať odtud co nejdřív zmizíme.“

*

Vraceli jsme se v zasmušilé náladě do naší ohrady. Usilovně jsme přemýšleli, kdo co mohl v Manyho bytě hledat. Napadl nás jen Courtis. Ale ten nám peníz a listiny dal celkem dobrovolně. Dostal by sice nakládačku... anebo to přece jenom byl Courtis, kvůli té nakládačce?

U vjezdu do ohrady stálo nákladní auto a nějací muži na něj opatrně nakládali Luciiny železné obludy.

„Ty se stěhuješ?“ zeptali jsme se překvapeně. Nikdy o stěhování nemluvila a nás jaksi nenapadlo, že tu s námi nezůstane na věky.

Usmála se. „Stěhuji. A doufám, že nadobro. A jestli mi to vyjde, tak se odtud budete moci odstěhovat taky.“

„A co ti má jako vyjít, hrome?“ nechápali jsme.

Usmála se. Mlčky nám strčila do ruky jakýsi lístek a řekla: „Na konci ohrady, v té zelené kabině, někdo asi přespává. Jděte se tam podívat.“ Pak nasedla do nákladáku a ten s ní i s jejími pitvornými výtvary zmizel za rohem ohrady. Mysleli jsme, že nadobro a bylo nám to líto. Už jsme si zvykli, že je s námi.

„Člověče!“ řekl Many překvapeně, když si lístek pořádně prohlédl. Drželi jsme v rukou pozvánku do Národní galerie na vernisáž akademické sochařky Lucie Kekkonen, která se uskuteční ode dneška za čtyři dny. Překvapením jsme zapomněli zavřít ústa.

„Pojďme se mrknout na tu kabinu,“ řekl Many, když jsme se vzpamatovali z překvapení.

Kabinu jsme objevili snadno na místě, o kterém nám řekla Lucie. Na konci ohrady za hromadami vraků. Kabina byla dost zachovalá. Měla zasklená okna a dveře se daly potichu otvírat a zavírat. V kabině jsme našli zmačkaný výtisk *Le Monde* starý jen *tři dny*. Že se tu někdo poslední dobu zdržoval, bylo z toho víc než zřejmé. V první chvíli jsme to tipovali na nějakého bezdomovce, kterých se tu kolem vrakoviště stále několik potulovalo. Jenže pak jsme si všimli, že je z kabiny vidět přímo na náš barák u brány vrakoviště. Pokud by se někdo vyzbrojil dalekohledem, tak nám musel vidět až do *kuchyně*.

„Někdo nás šmíroval,“ řekl Many. Dal jsem mu za pravdu. „Že by šli po té minci? Budeme ji muset někam ukrýt. V kanceláři ji už dál nemůžeme nechávat. Konečně, na takovém místě, jako je tohle vrakoviště, by s vhodným úkrytem neměl být problém.“

*

Na výstavu jsme dostali až po úvodních projevech. V sále bylo nabito. Všichni se spolu navzájem zasvěceně bavili o umění a cpali se chlebičky a různými saláty, které si mohli volně nabrat z velkého výběru. Ženy byly v dlouhých toaletách a muži ve fracích. Ještě štěstí, že jsme se taky trochu *ohodili*, jinak by nás sem asi nepustili. Odhadoval jsem to podle toho, jak na nás hleděl vrátňý u vchodu, pozvánka nepozvánka. Luciinu žlutou hřívu jsme nikde neviděli. Když jsme se tak rozhlíželi kolem, bylo nám jasné, že jsme se sem dostali omylem. Že sem prostě nepatříme.

Konečně jsme ji spatřili obklopenou hejnem reportérů. Měla *černé vlasy*! Tak proto jsme ji nemohli pořad najít. Pátrali jsme po blond hlavě.

Blesky fotoaparátů se podivně odrážely od jejich šatů vyrobených z lesklých ocelových plíšků. Tak jak vyrobila z oceli všechny ty bizarní sochy, tak si vyrobila z plechu i stylové šatičky. Chtěli jsme se k ní prodat, ale přes bariéru reportérů se nám to nepovedlo.

„Pojďme odtud,“ řekl pojednou Many otráveně. „Nemáme tady co pohledávat.“ Otočil se k východu.

Měl pravdu. Zatímco Lucie do téhle společnosti zcela jistě patří, my nikoliv.

„Alespoň jsme se mohli najíst,“ namítl jsem chabě, ale Many mávl odmítavě rukou. Nespokojení s vývojem událostí jsme vyšli na ulici.

8. Kupujeme jachtu

V Paříži nás už nic nedrželo. Zvláště když jsme zjistili, že někdo znovu byl v kabině nákladáku na konci vrakoviště. Kabina totiž byla perfektně vymetena od všech cigaretových nedopalků. Zmizel i výtisk *Le Monde*, který jsme tu předtím našli a nechali ho prozřívavě ležet na svém místě. Tím že někdo zahladil stopy po svém druhém pobytu v kabině, nás tím vlastně na sebe upozornil. Kdo by to mohl být, jsme nedokázali odhadnout.

Dali jsme dohromady všechny svoje poslední peníze. Hodilo to ale jen na jednu letenku do Ameriky a my jsme potřebovali dvě. Kde na ni vzít a nekrást? Vrakoviště jsem prodávat nechtěl, protože by se to za chvíli rozkřiklo a tím bychom upozornili neznámé slídily, že chceme prásknout do bot.

Nakonec se podařil Manymu docela zajímavý obchod. Od svého známého koupil za naše poslední peníze plavidlo s honosným názvem *Kondor*. Když jsem ten zázrak uviděl, měl jsem dojem, že jachtu někdo podpírá ze spodu, aby se nepotopila.

„Není na tom tak špatně, jak vypadá,“ řekl nám o ní teď už její bývalý majitel *mesieur* Gerbault. „A kdybych tady v panu Manovi neshledal mořského nadšence, tak bych vám ji tak lacino neprodal.“

Po očku jsem se podíval na *mořského nadšence* a ten se opravdu tvářil nadšeně, a tak zasvěceně o všem mluvil, že i mi to připadalo, jako by se celý život plavil po moři a jinak nedělal nic jiného.

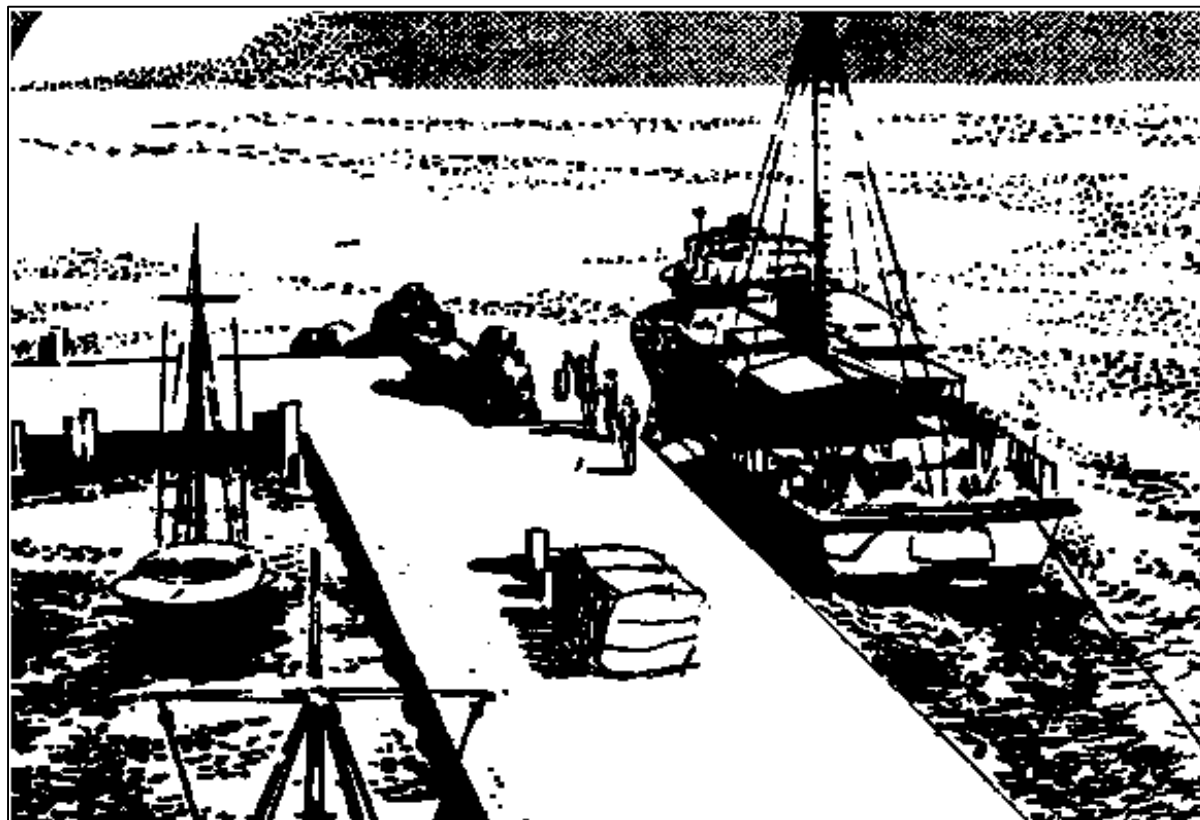
„Ty tomu fakt rozumíš? Myslel jsem, že se zajímáš jenom o letadla.“ zeptal jsem, když nás Gerbault nemohl slyšet.

„No - jednou jsem se zúčastnil závodu jachet napříč Atlantikem. Letadla mě ale baví víc.“

„Všechno vám tu nechám, jak to tu leží a běží. Mapy, lodní inventář, přístroje. Jenom tuhle fotografii si vezmu.“ pokračoval Gerbault. Teprve teď jsem si všiml velké fotografie muže výrazné tváře, připevněné nad kapitánským stolkem v kajutě.

„Kdo to je?“ zajímali jsme se jednak ze zdvořilosti, jednak i ze zvědavosti.

Gerbault se usmál. „Tohle je můj strýc Allain Gerbault. Za první války byl letcem a vynikajícím sportovcem. V roce 1923 si pořídil jedenáct metrů dlouhou plachetnici *Fire Crest* a 25. dubna téhož roku se vydal z *Cannes* na dalekou plavbu do Ameriky. Do *New Yorku* připlul 15. září 1923. Trvalo mu to 101 dnů. Moře mu učarovalo. Zůstal osamělým mořeplavcem až do své smrti. Sám a sám bloudil oceány, řídil svou loď, přemýšlel a psal. Jednou za rok nebo dva přistál ve Francii, prodal svůj rukopis, opravil loď, nakoupil zásoby potravin a znovu vyplul. Byl

šťasten ve svém putování světem.“ Gerbault se odmlčel. Zasněně hleděl na fotografii svého příbuzného a po chvíli dodal. „Moře bylo jeho vášní. Já to mám po něm.“

„A co se s ním stalo? Zahynul na moři?“ zeptal se Many.

„Ne. V roce 1941, kdy v Tichém oceánu zuřila válka, přistál zcela vyčerpán a nemocen na ostrově *Timoru*. Zemřel týž den, kdy jeho plachetnici zničila v přístavu japonská bomba...“

Nakonec nám ještě poradil: „V severním Atlantiku vanou většinou větry ze západu na východ, tedy od Ameriky k Evropě. Pro vás by bylo nejvýhodnější dostat se na jih, co nejvíc k *Obratníku raka* a využít tak pravidelných pasátních větrů vanoucích od východu a *Rovníkového proudu* k cestě na *Antily* a k ostrovům Střední Ameriky.“ Many se pořád tvářil, že tomu rozumí. Zdvouřile poděkoval za radu. Já jsem neříkal nic.

*

Poslední den před vyplutím jsme se ještě naposledy vrátili do Paříže a já jsem se zastavil na vrakovišti. Lilo jako z konve. Many ve městě obcházel nějaké své známé.

Prošel jsem brankou a zamířil k baráku. U dveří pod stříškou jsem zahlédl nějakou temnou siluetu. Lekl jsem se, protože jsem si myslel, že to je opět nějaký slídil. Zastavil jsem se a po chvíli nejistě vykročil k boudě. Po několika nejistých krocích jsem postavu poznal.

„Lucie!“ vydechl jsem překvapeně. „Co tady, proboha, děláš? Už jsme tě nečekali.“

Trpce se usmála. Byla promoklá na kost a chvěla se zimou. Vpusťil jsem ji dovnitř.

„Vlez si do postele,“ řekl jsem. „Uvařím ti čaj.“

Když jsem ji po chvíli podával konvici s čajem, ležela s dekou až u brady. Zimnice s ní stále ještě třásla.

„Ani jste se nepřišli podívat!“ řekla vyčítavě.

„My tam ale přece byli.“

„Nebyli.“

„Nehádejme se. Byli jsme tam. Jenže jsi na nás neměla čas. A jak ti to dopadlo a proč jsi vůbec tady?“

Mávla rukou. „Byl to propadák. Nejdříve to vypadalo slibně, prodala jsem pár věcí, ale nakonec jsem byla ráda, že jsem zaplatila alespoň výlohy.“ Pozoroval jsem ji, jak opatrně usrkává čaj. Vypadala sešle. Mlčky dopila a postavila šálek na stoleček.

„Chceš ještě?“ zeptal jsem se.

„Něco bych snědla. Cokoliv. Šilhám hlady.“

Dal jsem znovu konvici na vařič a otevřel ledničku. Byla docela solidně zásobená jídlem. Všechno v baráku muselo vypadat tak, aby nikdo nepoznal, že se chystáme zmizet.

Otevřel jsem paštiku a namazal jí dva už značně gumové rohlíky. Namáhal jsem se marně. Když jsem jí je podával, tak už spala.

9. K Obratníku raka

Těsně před vyplutím jsem projevil pochybnosti o Manyho námořnické kvalifikaci. „Utopíme se ještě v *La Mansském* kanálu, pár kilometrů od pobřeží.“ řekl jsem. Many zrovna dělal inventuru *Kondora*. Útrpně se na mě podíval a potom všechno po *námořnicku* odborně pojmenoval.

„Podívej, ty suchozemská kryso, tak tohle je pohonné zařízení jachty: plachty a naftový motor,“ ukazoval nám Many jednotlivé součásti *Kondora*. Připadal mi v tu chvíli jako průvodce na starém hradě. „Mezi palubním zařízením je nejdůležitější zařízení kormidelní, které se skládá z vlastního kormidla (kormidelní ploutve s pněm), zavěšeného v kabině a ovládaného přímo, v našem případě, pákou obloukovou, tzv. lyrou. Dále tu máme kotevní zařízení: kotevní naviják ruční s lanem a kotvu. Lodní výstroj, to je vlastně všechno ostatní, co vidíte na palubě a v kajutě, a co jsem ještě nejmenoval. Dále lodní inventář a náhradní díly. Pádlá, bidla, lana, nářadí. Záchranný inventář: záchranné kruhy, vesty. Navigační přístroje: chronometr, kompas, sextant, rychloměr neboli log. A další...“

„Dost!“ zarazil jsem ho se smíchem. „Přesvědčil jsi mě.“

Když jsme potom propluli kanálem *La Manche*, minuli nejzápadnější výběžek francouzské pevniny a zamířili na jihozápad k *Obratníku raka* a nepotopili jsme se, a když jsem přitom viděl, jak si Many obratně počíná, tak jsem uvěřil, že do *Miami* na *Floridu*, kde jsme chtěli navštívit Kurta Perkinsona jako prvního, určitě doplujeme.

První dny na širém moři byly úchvatné. *Kondor* nás příjemně překvapil. Držel se na hladině skvěle. Obsluha nebyla složitá. Zpočátku jsme jeli na motorový pohon, který jsme při prvním příznivém závanu větru vypnuli. Funkci pohonu jachty převzaly dvě plachty, které zpočátku, než jsem se s nimi naučil zacházet, se mnou šeredně zametly po palubě. A než se sešel den se dnem, už jsem věděl jak na to.

U kormidla jsme se pravidelně střídali ve dne i v noci. Kdo neměl službu u kormidla, měl službu v kuchyni, nebo se na zádi pokoušel něco vylovit z moře. Dalo se i koupat, pokud ovšem byl plavec připoután lanem, aby mu jachta neuplavala. A i kdyby se lano přetrhlo, tak jsme *Kondora* snadno mohli obrátit a plavce z vody vylovit. Jedním slovem, byla to pohoda. A trvala už týden. Jestli to tak vydrží i dalších deset týdnů, které budeme asi

potřebovat, abychom se dostali přes oceán, tak si nebudeme mít na co stěžovat. Jak se dalo čekat, krásné počasí nevydrželo.

Další den se přihnaly tmavé mraky, které nevěstily nic dobrého. Až dosud klidná hladina se vzedmula a posílala na nás v pravidelných intervalech vlny několik metrů vysoké. Myslел jsem, že je to náš konec, že to naše kocábka nevydrží, ale *Kondor* prokázal své kvality. Vždycky se v poslední chvíli vyhoupl na hřeben vlny, aby se vzápětí propadl do několika metrové vodní propasti.

Lucie dostala okamžitě mořskou nemoc, já vydržel o něco déle. Pak se mi udělalo také špatně a zvracel jsem a zvracel, div jsem si nevyzvracel žaludek. Kabina v tu chvíli vypadala jako otevřená žumpa. Nakonec jsme oba zalezli do závěsných sítí a lhostejně očekávali konec světa.

Many mořské nemoci odolal. Když viděl, v jakém jsme stavu, zůstal u kormidla a zcela sám celou noc vzdoroval bouři. Ta nás naštěstí zachytila jenom svým okrajem. Jinak nevím, jak by to dopadlo. Ráno byla bouře pryč a vysvitlo sluníčko. Vlny ale byly stále vysoké, takže jsme se mořské nemoci jen tak rychle nezbavili.

„Tady to vypadá!“ děsil se Many, když se nás ráno snažil přivést k životu. Dlouze vzdychl a vyšel z kajuty. Čerstvý vzduch, který ke mně pronikl, mě trochu vzpamatoval. Pracně jsem se vysoukal ze sítě a těžce jsem se propracovával po schodech na palubu.

Na palubě jsem se zašprajcoval mezi dveře a nechal jsem proudit čerstvý vzduch do kajuty. Vlny se už nepřevalovaly přes palubu, takže jsem mohl dveře nechat otevřené. Many se vrátil ke kormidlu, které předtím zajistil lanem, aby se mohl jít na nás podívat.

Odpočácel jsem se na příď. Přes sklo jsem viděl, že Many nějak podivně zápasí s kormidlem.

„Co se stalo?“ zavolał jsem na Manyho.

„Nevím. Nějak se to zaseklo, když jsem byl tam za vámi dole, nebo co. Nemohu s tím pohnout. K čertu! Bouři jsme přežili a teď nás zahubí tahle hloupost.“

10. Porucha kormidla

Kondor se bezmocně kolébal na vlnách. Já jsem si ne a ne dodat odvahy, abych udělal krok a Many stále zápasil s kormidlem.

„Budeš mi muset pomoci!“ zavolał Many. „Zvládneš to?“

Udělal jsem krok. Paluba se mi zhoupla pod nohama. S vypětím posledních sil jsem se zachytil zábradlí. Měl jsem štěstí, že jsem na zábradlí dosáhl. Jinak bych upadl. Many zatím nechal kormidlo kormidlem a přispěchal mi na pomoc.

„Asi ti nebudu moc platný,“ zašeptal jsem. V ústech jsem měl nesnesitelně sucho.

„Uvidíme.“ řekl. Pomohl mi překonat těch pár metrů, které vedly přes kajutu ke kormidlu. Lucie se neklidně převalovala v síti. Many odstranil poklop v podlaze u kormidla. S čímsi tam chvíli zápasil a pak mě vybídl: „Otoč kormidlo.“

Pokusil jsem se. Nepohnulo se ani o píd'. Ani jsem se tomu nedivil. Byl jsem slabý jako moucha.

Many pohledem sledoval ocelovou tyč, která přenášela kruhový pohyb *lyry* na *ploutev* pod záď lodě.

„Nic závadného tady nevidím,“ řekl po chvíli zamyšleně. „Zkus tím pohnout ještě jednou.“

Kolo se opět ani nepohnulo.

„Závada bude asi pod lodí. Nebude to žádná legrace, až to budeme opravovat.“ řekl Many.

„Neměli bychom si přivolat pomoc?“ zeptal jsem se.

„Jestli je nějaká na blízku,“ odvětil Many zamyšleně a zapnul vysílačku.

Vrátil jsem se nazpět do kajuty. Vypadalo to tu příšerně. Pach zvratků mi zvedal žaludek. Lucie pořád ležela ve své síti a hlasitě sténala. Stáhl jsem ze sebe špinavé šaty a důkladně se osprchoval.

„Šetři vodou!“ upozornil mě Many na fakt, že nejsem na pevnině a sladkou vodou musím šetřit. Pokusil jsem se umýt asi tak v náprstku vody. Za moc to nestálo, nicméně mi i ta trocha vody udělala dobře. Natáhl jsem na sebe čisté věci, chopil se hadru s kbelíkem a vyšel na palubu. Many stál na zádi a pozoroval moře daleko za námi.

„Dovolal ses někam?“ zavolal jsem na něho.

Zamyšleně odtrhl oči od vodní hladiny a řekl: „Zachytila nás anglická nákladní loď *King*. Plují také západním směrem. Můžeme je čekat tak do hodiny.“

„Fajn.“ Spustil jsem kbelík na hladinu. Okamžitě se potopil.

Vyčistit kajutu mi dalo pořádně zabrat. Lucie ve své síti opět usnula a vůbec ji nevdal hluk, který jsem při úklidu dělal. Práce mi udělal dobře. Když jsem skončil, byl jsem téměř v pořádku.

„Dám si kávu. Asi budeš chtít také, že?“ zavolal jsem na zád. Many stál pořád u zábradlí a dalekohledem pozoroval moře kolem nás. Pomalu se ke mně otočil. Ve tváři měl zvláštní přemýšlivý výraz. Natolik jsem ho znal.

„Co je?“ zarazil jsem se. „Něco tě žere? *King* nejede, nebo to kormidlo?“

Zavrtěl záporně hlavou. „Ani kormidlo ani *King*, ale úplně něco jiného.“

„Tak co?“ Nalil jsem vodu do konvice.

Many přiložil opět k očím dalekohled a znovu pozoroval moře kolem nás.

„Je to asi pitomost, ale v noci, když řádila bouře, tak jsem uviděl v dálce nad hladinou za námi světlo. Dokonce jsem ho spatřil několikrát. Jakoby se v bouři za námi v temnotě zmítala nějaká loď. Podobně jako my. Vysílačku jsem měl vypnutou. Neodvážil jsem se hnout od kormidla, abych ji zapnul a poslechl si, jestli někdo nevolá o pomoc, nebo něco takového a když se rozednilo, tak už jsem nic neviděl.“

„Jsi si tím světlem jistý?“ zeptal jsem se překvapeně.

Nejistě pokrčil rameny. „Teď už ne. A kromě toho je tu ještě jedna záhada. Podle sdělení *Kinga* se nacházíme pár kilometrů jižně za *Obratníkem raka*. Skoro na dvacáté rovnoběžce. Bouře nás přes noc zahнала stovky kilometrů na jih, chápeš to? Museli jsme v bouři plout rychlostí několika uzlů. Nikdy bych nevěřil, že tahle kocábka je něčeho takového schopná a že se v bouři nerozsypala.“

11. Ďáblovo moře

Nákladní loď *King* nevypadala moc vábně. Bylo nám to samozřejmě jedno. Hlavně že nám mohli pomoci. Jak s kormidlem, tak s mořskou nemocí. Lodní lékař z *Kinga* mně a Lucii píchl injekci a nechal nám nějaké prášky pro případ nouze. Už ani nevím, jak se jmenovaly. Končilo to nějak na *icin*, ale to nebylo důležité.

Posádka z *Kinga* nám nechtěla věřit, že jsme ještě včera byli o stovky mil severněji. Také o bouři nic nevěděli. Byla to záhada, kterou se nám nepodařili žádným rozumným způsobem vysvětlit, a tak jsme její objasnění nechali na pozdější dobu a informovali jsme je o našich potížích s kormidlem.

Kormidlo pod vodou zkontroloval jejich potápěč. Když se konečně vynořil z vody, řekl: „Páka kormidla je prasklá a zablokovaná. Máte štěstí, že jsme tady. S tím byste si bez svářecího agregátu neporadili.“

Vysílačkou se domluvil s důstojníkem na *Kingu* a ten nechal spustit z paluby lodi příslušný přístroj. Oprava trvala necelou hodinu. Kormidlo opět fungovalo. Zamávali jsme posádce na rozloučenou. Zahoukala lodní siréna a *King* nám za chvíli zmizel z dohledu.

Bylo mi už skoro dobře. Mořská nemoc zmizela. Zůstal jsem u kormidla, zatímco Many se svalil do své sítě a okamžitě usnul.

*

Jsmo už téměř tři měsíce na moři. Plavba po *Obratníku raka* byla sice delší než severní cesta co do vzdálenosti po moři, ale zato tu vály teplé pasátní větry odkudsi z Afriky a ty nás neomylně postrkovaly stále víc na západ.

Stali se z nás ostřílení mořští vlci. Naučili jsme se využívat větru našimi dvěma plachtami, čímž jsme značně šetřili pohonné hmoty, naučili jsme se chytat ryby, vzdorovat bouři a mně se podařilo vyrovnávat se s mořskou nemocí, takže houpání lodi už pro mě neznamenal žádnou hrozbu.

Seděl jsem u kormidla jen v šortkách, s širokým kloboukem na hlavě. Sluníčko nemilosrdně pražilo. Lucie se opalovala a Many čmáral do mapy polohu naší lodi.

„Právě jsme přepluli sedmdesátý poledník,“ oznámil nám Many z podpalubí slavnostním hlasem. „Před námi jsou *Bahamy*.“

„Nechápu důvod tvé radosti,“ divila se Lucie. „Proč tak jásáš?“

„Dostali jsme se do oblasti *Bermudského trojúhelníku*,“ poučil jsem ji.

„Cože,“ vyjekla zděšeně. „Toho co mu říkají *Ďáblovo moře* a co se v něm ztrácejí lodě?“

Přítakal jsem.

Vyděsila se ještě víc. „Tak proč se tomu nějak nevyhneme?“

Pokrčil jsem rameny. „Asi to nejde.“

„Fakt se tomu nedá vyhnout?“

„Třeba to jsou všechno jenom povídačky. Taková námořnická latina.“ uklidňoval jsem ji a sám jsem tomu chtěl věřit.

Podíval jsem se na kompas. Podle různých vyprávění by se měla magnetická strelka chovat podivně, točit se kolem své osy a ukazovat na všechny světové strany, jenom ne na sever. Naše strelka se chovala vzorně. Ani se nepohnula a ukazovala tam, kam ukazovat měla.

Den proběhl bez jakýchkoliv zvláštních příhod. Sluníčko svítilo po celý den, nikde ani mráčku, vál příznivý vítr a nic nenavědčovalo tomu, že by se v tomto koutě Atlantického oceánu mohlo něco zvláštního přihodit.

*

Večer jsem šel poměrně brzy spát. Službu u kormidla jsem měl až nad ránem, a tak jsem se chtěl vyspat. Usnul jsem okamžitě, a když mne Many budil, měl jsem pocit, že jsem spal snad jen dvě minuty.

„Stávej, Jime, něco se děje.“ šeptal Many blízko mého ucha, aby neprobudil Lucii.

„Já stejně nespím!“ dala se slyšet.

„Už mám službu?“ divil jsem se. V kajutě bylo nesnesitelné horko.

„To taky, ale hlavně se pojď rychle na něco podívat.“

Vyhrabali jsme se na palubu všichni tři. Podíval jsem se na hodinky. Byli dvě hodiny po půlnoci. Venku nebylo o moc chladněji než v kajutě. Many ukázal přes příď lodi na západ.

Sledovali jsme pohledem jeho paži. V šířce možná víc jak jednoho kilometru hořelo moře.

12. Oheň na hladině

„Proboha, ještě před pěti minutami to tam nebylo!“ vydechl Many. „Viděl jsem na obzoru jen zář.“

Ohnivá plocha se viditelně zvětšovala. *Kondor* plul přímo do středu hořícího moře.

„Musíme otočit loď!“ vykřikla Lucie.

Skočil jsem se ke kormidlu a otočil ho několikrát kolem své osy. *Kondor* se poslušně začal otáčet. Ohnivá plocha se pojednou neuvěřitelnou rychlostí roztekla směrem k nám.

„Motor! Nastartuj motor!“ vykřikl Many.

Zmáčkl jsem knoflík startéru. Motor zabublal, z výfuku se vyvalil oblak dýmu, ale to bylo všechno. Zkusil jsem to znovu, se stejným výsledkem.

„Pozdě! Už je to tady!“ křičela Julie.

Studený motor ne a ne naskočit. Many se prodral na špicí *Kondora* a se staženým hrdlem pozoroval blížící se ohnivý jazyk. Stále jsem se marně pokoušel nastartovat motor, když jsem si všiml, že už je opravdu pozdě. Hořící moře bylo všude kolem nás, kam jen oko dohlédlo.

„Co to proboha je?!“ děsil se Many na přidi.

Zanechal jsem marných pokusů nastartovat motor, stejně už bychom tomu neujeli, a přidal jsem se k Manymu s Lucií na přidi.

„Podívejte,“ ukazoval Many na moře tam, kde hrana přídě rozrážela hladinu. Voda stříkala na všechny strany vodopády ohnivých jiskřiček. Něco takového jsem ještě v životě neviděl. Nevím proč, ale připomnělo mi to prskavky na vánočním stromečku.

„To není oheň,“ uklidňoval nás Many. „Něco je těsně pod hladinou a světélkuje to!“

Měl pravdu. Milióny svatojánských svítících broučků. Nemohlo to být nic jiného.

Seběhl jsem do kabiny pro kbelík s lanem a spustil ho k hladině. Nabral jsem *hořící vodu* a vytáhl ji na palubu. Hladina v kbelíku světélkovala stejně jako hladina moře. Po jistém zaváhání jsem do kbelíku ponořil ruku a rychle ji vytáhl. Nestalo se nic. Ani jsem se nespálil, ani mi na ruce nic neutkvělo.

Posvítili jsme si reflektorem do kbelíku a pozorně jsme si prohlédli vodu. Byla plná drobných, téměř mikroskopických živočichů, které světélkovali.

„Co to je?“ zeptala se Lucie.

Pokrčil jsem nechápavě rameny.

„To bude plankton.“ řekl Many.

„Prosím tě, jak to víš?“ divil jsem se. Teprve později mi jeden mořský biolog potvrdil Manova slova. Světélkující plankton tropických moří je celkem běžná záležitost, řekl, už dávno prozkoumaná. Často se uspořádá do rojů, ty jsou pak usměrněny vlnami a proudy, takže světélkující hladina se seskupí do dost ostře ohraničených útvarů - pásů, kruhů, někdy i do méně obvyklých obrazců. I když v mechanismu světélkování planktonu není ještě všechno úplně jasné, není v něm nic nadpřirozeného a tajemného.

Škoda, že tohle jsme už nevěděli tenkrát. Nemuseli jsme se v první chvíli tak vyděsit.

Stočili jsme *Kondora* do původního směru. Nikdo z nás nemohl vzrušením usnout. Ještě asi hodinu jsme všichni tři pozorovali tento zvláštní přírodní úkaz. Pak to najednou zmizelo tak náhle, jak se to objevilo.

„Běžte spát,“ vybídl jsem je. Oba sestoupili do kabiny. Zběžně jsem se podíval na kompas a uvelebil se u kormidla. Vzápětí jsem měl pocit, jako bych měl před očima nějakou clonu. Tam kde jsem ještě před chvílí viděl přední část paluby, nebylo vůbec nic. Všude byl jen neproniknutelný mléčně bílý závoj. Zděšeně jsem si protřel oči, ale nepomohlo to.

13. Mlžná stěna

V první chvíli jsem propadl panice. Něco se mi muselo stát s očima. Nevidím! Znovu jsem si promnul oči - a nic. Bílá tma. Zděšeně jsem vyskočil. S napřaženými rukama jsem popaměti klopýtal ke dveřím do podpalubí. Několikrát jsem bolestivě narazil do lodního zařízení, které mi stálo v cestě a na které jsem v panice zapomněl, že tu je. Neviděl jsem zhora nic. Ani své natažené ruce.

Konečně jsem narazil na dveře. Nahmátl jsem kliku a stiskl ji. Na schodech jsem uklouzl a zřítíl se dolů. Udeřil jsem se bolestivě do stehna a hlavou do posledního schodu. Až se mi roztančily hvězdičky před očima.

V kajutě bliklo světlo a uslyšel jsem Luciin zděšený jekot. Many ke mně přiskočil. „Stalo se ti něco?“ Pomáhal mi na nohy. „Já vidím!“ vykřikl jsem. „Co vidíš?“ zeptal se zmateně. „Všechno. Tebe, kajutu, Lucii. Měl jsem pocit, že jsem oslepl.“ Vtlačil mě do židle. „Povídej, co se stalo?“ vyzval mě. Rychle jsem se vzpamatoval. Ze skříňky nad stolem jsem vyňal lampu, rozsvítil ji a světelný kužel jsem namířil na dveře vedoucí z kajuty na palubu. Když jsem padal ze schodů, nestačil jsem je za sebou zavřít. Na jejich místě jsem teď uviděl bílou hladkou stěnu. „Co to je?“ divil se Many. „Nevím.“ odtušil jsem. Opatrně jsme stoupali po schodech nahoru. U dveřního otvoru jsme se zastavili a Many se pokusil na to sáhnout. Paže mu zmizela až po loket v bílé stěně. „No tohle?“ podivil se. Ucukl rukou nazpět. Měl ji celou a v pořádku. Nic se nestalo. „Co tam máte?“ zaslechli jsme Luciin hlas. Konečně mi to došlo. „Nebudeš nám to věřit, ale mlhu. Neobyčejně hustou. Tak hustou, že není vůbec nic vidět.“ Vyšli jsme na palubu. Okamžitě jsme jeden druhému zmizeli v mléčné tmě. Ani světlo reflektoru jsme neviděli. Jako bych ho zhasl. „To není možné. S něčím takovým jsem se v životě ještě nesetkal.“ řekl Many. Vrátili jsme se nazpět do kajuty. „Neměli bychom rozsvítil obrysová světla?“ zeptal jsem se. „Může do nás někdo vrazit.“ „Ta jsou přece rozsvícená,“ řekla Lucie. „Skutečně? Není je vidět.“ „Zapni příďový reflektor.“ řekl Many. „Takhle bychom se opravdu mohli s někým srazit. A potom skasáme obě plachty. Měli bychom se zastavit.“ Oba jsme se opět rozplynuli v mlze. Po paměti jsem došel na příď a rozsvítil čelní reflektor. „K ničemu to není!“ zavola jsem na Manyho. „Jak to?“ „Je to jako mlžná stěna.“ řekl jsem. „Stojím metr před zdrojem a nic nevidím.“ „Tak tam nestůj a pojd' mi pomoci s plachtami,“ vyzval mě. Po hlase jsem k němu doklopýtal. Při tom jsem cosi srazil na palubu. Podle hluku, který to při pádu vydalo, to mohl být docela dobře plechový kbelík. Zapomněl jsem ho předtím vrátit na své místo do skříňky. „Co to bylo?“ zajímal se Many. „Asi kýbl.“ „To jsem nemyslel. Ale něco jsem slyšel na zádi.“ Zaposlouchali jsme se do tmy. Já neslyšel nic. Vzápětí do nás cosi zezadu narazilo. *Kondor* poskočil jako postřelené zvíře a podrazil nám nohy. Oba jsme se svalili na palubu a zastavili se až o zábradlí na boku lodi. To bylo naše štěstí. Jinak jsme skončili v moři.

14. Bludný Holanďan

Po nárazu jsme zaslechli skřípavý zvuk narážejícího kovu o kov a Luciin ječivý hlas z podpalubí. Paluba se naklonila od přídi k zádi, jako by nás uchopila za zád' nějaké obrovská síla a chtěla nás stáhnout do hlubin.

Posbírali jsme se z paluby a po paměti jsme zamířili do kajuty.

„Co se to venku děje?“ křičela hystericky Lucie. „Snad se nepotápíme?“

„Možné je všechno!“ odtušil jsem. „Rychle si obleč záchranou vestu!“

Natáhli jsme na sebe záchrané vesty. Když už jsme se chystali vyběhnout na palubu, Many nás zadržel. „Počkejte. Nezdá se, že bychom se potápěli.“

Zaposlouchali jsme se tmy. Kromě skřípavého zvuku a pohybu vln jsme už nic dalšího nezaregistrovali. Do konce i paluba se chvílemi vyrovnávala, aby se vzápětí zase naklonila směrem k zádi. Nahoru dolů, jak s námi pohupovalo moře.

„Vypadalo to, jako by do nás něco narazilo,“ zašeptala Lucie.

„Asi budeš mít pravdu,“ řekl Many. „Pojďme se na to na zád' podívat.“

Ozbrojili jsme se páčidlem a francouzským klíčem a opatrně jsme vykoukli z kajuty. Mlha byla pořád tak hustá, že jsme neviděli vůbec nic. V tu chvíli jsem měl pocit, že na zádi, za mlžnou stěnou číhá nějaké nebezpečí, nějaká mořská obluda, která se nás chystá spolknout. Úplně mě to ochromilo. Celý vyplašený jsem chytil Manyho za paži a stáhl ho zpět do kabiny.

„Viděls tam něco?“ zeptal se.

„Nic, ale něco tam je!“ řekl jsem s přesvědčením v hlase. „Počkáme tady. Za hodinu bude svítat. Pak se tam podíváme.“

Ta hodina do svítání byla snad nejděší v mém životě. Znenadání oknem proniklo do kajuty denní světlo. Many přistoupil k oknu. „Človče,“ vydechl, „mlha je pryč.“

Měl pravdu. Po mlze nebylo ani památky. Jak rychle se objevila, tak se i rychle rozplynula. Venku byl krásný slunečný den. Když jsme vyšli na palubu a podívali se na zád', nevěřili jsme svým očím. Na pravé straně zádi našeho *Kondora* doslova visela cizí loď. Obě lodě byly do sebe zaklesnuty zábradlím, které bylo částečně strženo a při pohupování lodí na vlnách vydávalo charakteristický skřípot.

Opatrně jsme přešli na zád'. Cizí loď byla dlouhá asi třináct metrů, na první pohled luxusně vybavená. Určitě patřila nějakému pracháči z *Floridy*. Na palubě ani v kajutě jsme nikoho nezahledli.

„Copak tam nikdo není?“ divila se Lucie.

„Hm,“ ušklíbl se Many, „třeba mají taky tak nahnáno jako my a nechtějí vystrčit nos na palubu. Tahle noc byla neobyčejně vzrušující.“

„Haló, je tam někdo?“ neudržel jsem se a zavolal na neznámé mořeplavce. Nikdo se neozval. Tázavě jsme se na sebe podívali.

„Třeba mají tvrdý spánek.“ usoudila Lucie.

„Haló!“ zahlaholili jsme trojhlasně. Opět se nikdo neozval.

„Přelezu tam,“ navrhl Many a chystal se přelézt zborcené zábradlí.

„Hodím ti lano,“ řekl jsem. „Pořádně se k nim přikurtujeme.“

Za okamžik byly obě lodě spolu pevně spojeny. Potom jsme na tajemnou loď všichni přešli. Many mezitím došel ke kajutě. Uslyšeli jsme ho, jak překvapením hvízdal. „Pojďte rychle sem!“ zavolal na nás. „Jsou tady a opravdu neobyčejně tvrdě spí.“

Loď nebyla opuštěná, jak jsme se zpočátku domnívali. V kajutě porůznu ležely mrtvoly čtyř mužů.

15. Zločin

Těla byla už ve vysokém stupni rozkladu. Nebyl na ně pěkný pohled. Vlhké a horké podnebí udělaly své. I když většina oken byla rozbita a dveře otevřeny, hnilobný zápach byl tak silný, že se tu skoro nedalo dýchat. Poblíž každého těla jsme našli zbraně. Dvě *winchestrovky* a dva revolyvery.

„Postříleli se navzájem, nebo co se tady stalo?“ zeptala se Lucie.

„Neřekl bych,“ odporoval Many, „tady, podívejte se.“ Ukázal na řadu drobných otvorů ve dveřích do kajuty. „A tady taky. Na stole, na skříňkách a zde u rozbitých oken.“

„Někdo to do nich našil ze samopalů.“ řekl jsem. „Tohle *winchestrovka* nesvede. A kromě toho se střílelo z venku.“

„Někdo je přepadl a zabil.“ potvrdil moji domněnku Many.

Prohledali jsme celou loď. Podle lodního deníku patřila jachta *El Snider* nějakému Kurtu Perkinsonovi z *Miami na Floridě*. Z fotek na zdech kajuty jsme vykombinovali, že mezi mrtvými muži je i majitel lodě. Na fotkách byl zachycen několikrát s atraktivní blondýnou, nejméně o dvacet let mladší. On sám mohl mít mezi padesáti a šedesáti. Jeho jméno nám nic neřikalo, i když mělo. Asi jsme měli ještě ochromené myšlení z objeveného masakru.

Na lodi jsme našli několik barelů nafty, bohatě zásobenou spížírnu. Jachta mohla klidně podniknout cestu kolem světa. Našli jsme zamčený sejf a otevřenou bednu se zbraněmi a municí. Samopal v bedně nebyl, ani jsme ho nikde na lodi neobjevili. Na stole ležel lodní deník. Poslední zápis byl učiněn před třemi týdny a nic nenavštěvovalo tomu, že by posádka očekávala nějaký útok, nebo že by kolem lodi pozorovali něco podezřelého.

Přestoupili jsme nazpět na našeho *Kondora*. Museli jsme si v klidu promyslet, co teď uděláme.

Many zapnul vysílačku a pokoušel se zachytit vysílání jakékoliv stanice z pobřeží. Nejdříve jsme chytili jen stanice z Kuby, ale nakonec se ozvalo i *Radio Fénix z Miami*. Zůstali jsme na poslechu. Tak jsme se z nejbližších zpráv dověděli, že pátrání po zmizelém milionáři Kurtu Perkinsonovi, jeho dvou přátelích a lodním stewardovi, je už tři týdny bezvýsledné. Jeho jachta *El Snider* zmizela beze stopy v *Bermudském trojúhelníku*. Opět jedno ze záhadných zmizení v této oblasti. Madam Perkinsonová nabízí 25 tisíc dolarů odměny tomu, komu se podaří přivést vyšetřující orgány na stopu jejího manžela.

Konečně se mi rozhybal mozek a začal myslet. Ze skříňky nad *kapitánským* stolem jsem vyňal Courtisovy listiny s našimi poznámkami. Muž, z těch tří mužů, kterého jsme chtěli na své cestě navštívit jako prvního, se jmenoval Kurt Perkinson a bydlel v *Miami stát Florida USA*, v tzv. *Perlové zátocy*.

„Podivná náhoda, že?“ řekl Many.

„Podivná. Plujeme na zdvořilostní návštěvu k Mr. Perkinsonovi a on připluje na návštěvu k nám. Není to zlatíčko?“

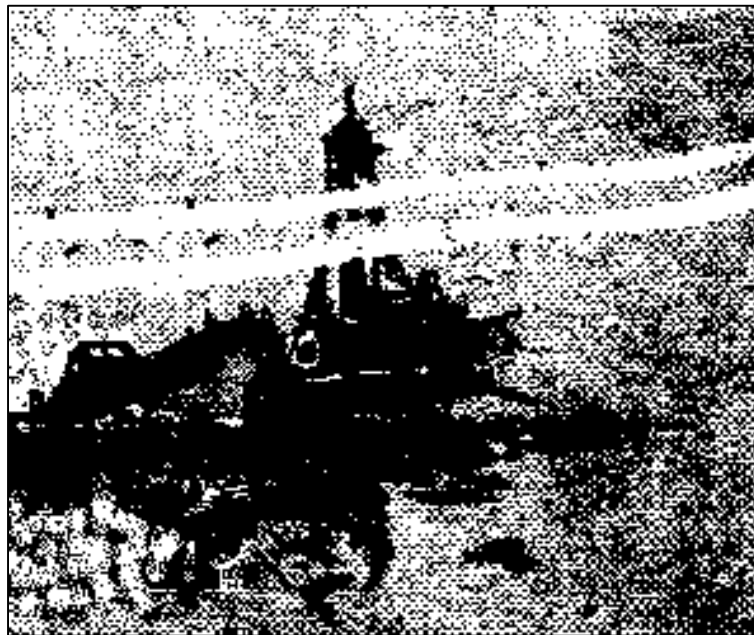
Lucie se na mě znechuceně podívala. „Jak v takové situaci můžeš vtípkovat, Jime!“ řekla přísně.

„Všiml sis toho sejfu?“ zeptal se Many.

„Člověče, to by byla trefa, kdyby to tam bylo!“ vydechl jsem.

Fofrem jsme se vrátili na *El Snider*. Zápach rozkládajících se těl byl tak silný, že se nám z toho chtělo zvracet. Překročili jsme je a prohlédli si sejf. Byl to jednoduchý typ. Otvíral se klíčem bez číselné kombinace. Jeho jednoduchost u majitele Perkinsonova formátu mě trochu překvapovala.

V kajutě jsme zběžně prohledali obvyklá místa, na kterých by se mohl nacházet svazek klíčů. Bohužel jsme nenašli nic.

„Budeme jim muset prohledat kapsy.“ řekl Many s odporem. „Nejdříve Perkinsona.“ dodal zbytečně. Tentokrát jsme byli úspěšní. V zadní kapse námořnické uniformy jsme klíče našli. Hodily se.

V sejfu jsme našli několik svazků dolarů, tři magnetofonové kazety, listiny v černých deskách a velkou žlutou obálku. Kopa drobných mincí ani vzdáleně nepřipomínala náš zlatý peníz Atlantidy. Many si sundal košili a celý obsah sejfu jsme do ní zabalili. Rychle jsme vyšli na palubu. Oba jsme lapali po dechu. Znovu jsme přešli na *Kondora*, kde jsme si v klidu chtěli prohlédnout naši kořist.

Ze severozápadu k nám dolehl slabý hluk leteckého motoru. Mohla to být pravidelná letecká linka, ale také to mohla být Pobřežní hlídka, nebo někdo, kdo pátrá po *El Snideru*. Bylo by krajně nemilé, kdyby nás objevili připoutané k hledané jachtě se čtyřmi mrtvolami na palubě.

16. Bludička

Musíme se jich zbavit!“ vykřikl Many. „Musíme ho potopit, než bude pozdě! Odvaž lano!“

„Neblázni, neměli bychom si to ještě promyslet?“

„Co chceš promýšlet, ksakru. Hodí nám tu vraždu na krk!“ Mohl mít pravdu.

Zaposlouchal jsem se do vzdáleného rachotu leteckých motorů. Hluk letadla se nepřibližoval. Spíš to vypadalo, že nás míjí po západní straně. Lucie přiběhla s dalekohledem. Letoun jsme už nezahledli. Jeho motory ztichly někde na jihu. Mohla to být jak pravidelná letecká linka, tak i Pobřežní hlídka.

Dál jsme se už ničím nezdržovali. Ještě jednou jsme chvatně prohledali loď. Nic zajímavého jsme už nenašli. Kromě obsahu sejfu jsme si z lodi nic nevzali. Potravinu měly americké značky, na přečerpání pohonných hmot jsme neměli čas a i zbraně jsme nechali na svých místech. Všechno, co by mohlo vyplavat na hladinu, jsme shromáždili v kajutě.

Potom jsme se pracně odkurtovali od *El Snidera*. Nadřeli jsme se jako koně a ztratili jsme přitom třetinu svého zábradlí na pravoboku. Až teprve po těchto přípravách Many prorazil požární sekerou velkou díru na dně jachty. Když se ujistil, že otvor je dostatečně veliký, vyšel na palubu a pečlivě za sebou kajutu zavřel.

Odradili jsme od *El Snideru* a zpovzdálí jsme pozorovali dílo zkázy. Za necelou půlhodinu bylo po všem. Počkali jsme ještě chvíli na místě, zdali něco nevypluje na hladinu, ale nic se neobjevilo. Široko daleko nebyl jediný svědek našeho činu.

*

Zatím jsme si nedokázali odpovědět na tyto otázky: Jaká náhoda nám pověsila *El Snidera* na zábradlí našeho *Kondora*?

Kdo zabil Kurta Perkinsona a jeho tři *gorily*?

Proč útočníci neprohledali loď a nezahladil po sobě stopy tím nejjednodušším způsobem, jako jsme to udělali my?

Na fotkách ve žluté obálce, kterou jsme našli v sejfu, byli společně vyfotografováni při různých příležitostech muž a mladá žena. Žena patřila k Perkinsonovi a byla i na fotografiích, které jsme viděli na stěnách kajuty. Mladý muž k Perkinsonovi nepatřil. Fotky z obálky byly intimního charakteru a Perkinson jimi určitě buď dvojici vydíral, nebo držel v šachu. Muž nebo žena mohli mít ze smrti Perkinsona prospěch a mohli mu ji docela dobře i připravit.

Magnetofonové pásky nám nebyly k ničemu. Teprve dodatečně jsme si uvědomili, že na *El Snideru* magnetofon byl, takže jsme si měli kazety přehrát dřív, než jsme jachtu potopili. Teď už bylo pozdě.

Zlaté peníze Atlantidy jsme na jachtě nenašli. Jenom jsme doufali, že nebyly ukryty v nějaké tajné skrýši. V tuto chvíli by byly nenávratně ztraceny.

*

Během dalších několika dnů jsme propluli mezi desítkami ostrůvků *Bahamského souostroví* a dostali se až nad *Velkou bahamskou lavici*. Moře tu bylo hluboké pouze šest metrů a korálové ostrůvky často sahaly až k hladině. Plavili jsme se proto jen ve dne a v noci jsme z bezpečnostních důvodů raději zakotvili.

Po přeplutí osmdesátého poledníku jsme se stočili na sever. Byli jsme opět na hlubokém moři a mohli jsme plout nepřetržitě i v noci.

*

O půlnoci jsem nastoupil službu ke kormidlu. Byla klidná tropická noc. Dorazili jsme do míst, kde přetneme dráhu *Golfského proudu*. Ještě tuto noc nás poháněl k cíli mírný vánek. Od zítřka budeme muset zapnout motor, jinak bychom se přes *Golfský proud* k pobřeží nedostali.

Střídavě jsem se kochal pohledem na tisíce hvězd na obloze a na světélkující hladinu kolem nás. Daleko vzadu za námi jsem objevil několik jasných světél těsně u hladiny oceánu. Nevím proč, ale vzpomněl jsem si na bludičku, kterou viděl Many na začátku naší plavby. Když se nás moje bludička potom držela celou hodinu, šel jsem vzbudit Manyho,

ať se na to jde taky podívat. Zničeně vyšel na palubu. Ukázal jsem na světla. Překvapeně řekl: „Člověče, přesně tak to vypadalo i tenkrát!“

17. Trosečníci

Many navrhl, abychom se tajemnému světlu podíváme na zoubek až po rozednění a šel si zase lehnout. Bludička zmizela asi hodinu před rozedněním. Otočil jsem *Kondora* o sto osmdesát stupňů a zamířil do míst, kde jsem naposledy viděl bliknout světlo. Když se úplně rozednilo, neviděl jsem na obzoru žádný zdroj, který by mohlo v noci svítit. Po nějaké lodi nebo něčem podobném nebylo ani památky. Znovu jsem otočil *Kondora* do původního směru a nadával jsem na zbytečnou dvouhodinovou zajížďku.

Ráno mě vystřídala u kormidla Lucie a Many připravoval snídaní.

„Těsně před rozedněním jsem se vrátil asi hodinu na západ,“ informoval jsem je oba. Many Lucii krátce seznámil s naší noční příhodou. „Nic jsem neobjevil.“

Vylezl jsem do strážního koše a dalekohledem jsem propátrával hladinu na východní straně. Než Many stačil uvařit snídaní, byl jsem si jistý, že za námi něco pluje.

„Otoč to nazpět, Lucie,“ zavolal jsem dolů, „něco tam přece jenom je.“

„Co vidíš?“ vystrčil Many hlavu z kajuty.

„Ještě to pořádně nerozeznávám. Je to těsně u hladiny. Možná člun, ale ten by nebyl tak nízko u hladiny.“

Many nastartoval motor. *Kondor* se rychle rozjel na východ. Zůstal jsem v koši a snažil se identifikovat záhadný předmět na hladině. Po čtvrt hodině jsem si byl konečně jistý.

„Je to vor a jsou na něm lidé. Jeden, dva, tři... čtyři. Jsou čtyři. Asi trosečníci.“

Samotný vor nám vyrazil dech. Dvě obrovské gumové duše s několika pláty polystyrénu byly svázané k sobě lanem a na nich ležela těla čtyř mužů. Dvou bělochů a dvou černochů. Všichni čtyři byli v žalostném stavu. Když jsme je tahali k nám na palubu, nejevili známky života. Pítoreskní vor jsme zanechali svému osudu na hladině oceánu.

„Tohle je asi ta bludička,“ uvažoval Many.

„Na voru jsem neviděl žádnou lampu,“ namítl jsem.

Pokrčil rameny. „Mohla jim spadnout do vody, když ztratili vědomí.“ Mohl mít pravdu.

Chlapi byli oblečení jen v šortkách a námořnických tričkách. Kdoví, jak už byli dlouho bez jídla a vody. Probrali se trochu až za hodinu. Nikdo z nich nerozuměl anglicky nebo francouzsky, jen španělsky. A španělsky jsme nerozuměli zase my. Každou chvíli upadali do bezvědomí a měli jsme co dělat, abychom je zas probudili k životu.

Teprve k večeru jsme z jejich posuňků vyrozuměli, že jsou *Kubánci* a prchají před *Fidelem* z Kuby do Spojených států.

„No nazdar,“ komentoval to Many. „Emigranti. To nám ještě scházelo. Nevíme, jak nás *strýček Sam* přivítá a teď ještě tahle komplikace.“

A jako z udělání jsme opět zaslechli hukot leteckého motoru. Tentokrát se blížil a mířil přímo k nám.

„Helikoptéra!“ Lucie ji uviděla první.

Vrtulník nás obletěl v malé výšce. Čtyři trosečnický i s námi měl jako na dlani. Chvilí se nás držel. Pilot asi hlásil naši polohu. Po chvíli se helikoptéra zvedla do výšky a zmizela na severozápad.

„Tak už o nás vědí,“ řekl Many. „Seš rád, že jsi zase doma, Jime?“

Many narážel na můj americký původ. Otec byl Američan, já sám jsem ve *státech* ještě nebyl. Nic jsem mu na to neřekl, protože jsem pozorně sledoval dalekohledem člun Pobřežní hlídky, který se k nám blížil rychlostí několika uzlů.

18. Perlová zátoka

Předali jsme jim kubánské emigranty. Chlapi byli stále ještě ve zbědovaném stavu, ale s důstojníkem Pobřežní hlídky vesele komunikovali. Žádali v USA o politický azyl.

„A co vy?“ zeptal se důstojník.

Zazubil jsem se. „My ne. My jsme na cestě kolem světa. Pod francouzskou vlajkou.“ Spokojili se našim vysvětlením, zběžně prohlédli loď a vrátili nám pasy. Asi jsme nevypadali na pašeráky kokainu.

„Vy jste Američan?“ zeptal se mě důstojník překvapeně.

„Po otci.“ odpověděl jsem.

Kývnul s porozuměním hlavou.

„Mohu se vás na něco zeptat, poručíku?“

„Ovšem.“

„Zeptejte se jich, jestli v noci dávali nějaké světelné signály.“

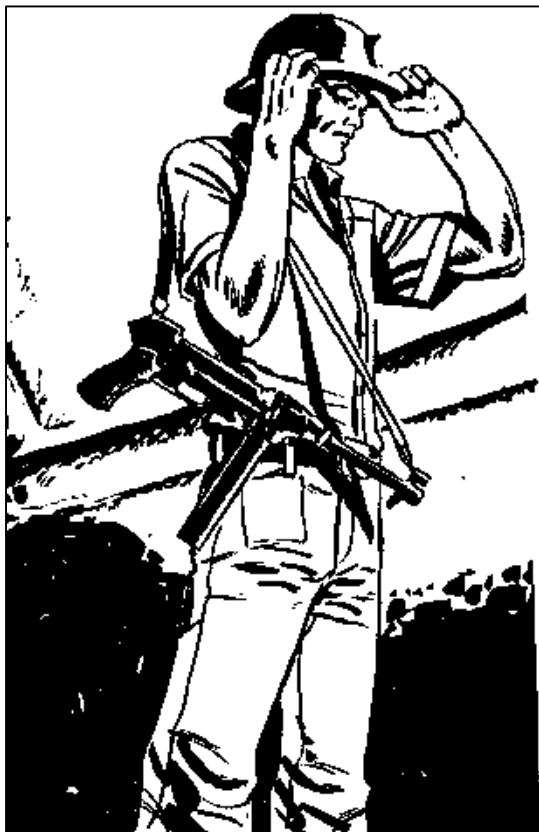
Kubánci vrtěli záporně hlavami. Ani nám to nemusel překládat. „Prý vůbec na voru neměli žádný světelný zdroj. Něco neklape?“

„Ne, to ne, ale měli jsme dojem, že v noci někdo vysílal nějaké světelné signály z místa, kde jsme je druhý den našli.“

„To víte, jste v *bermudském trojúhelníku*,“ řekl s úsměvem, „a to vysvětluje vše. Možná že to byl zmizelý Perkinson, kterého už tři týdny marně hledáme.“

„Zaslechli jsme v rádiu zprávu o zmizení nějakého Perkinsona.“

„Víte o něm něco?“

„Ne, to ne, ale...“ Čekal. „Jsme na cestě kolem světa,“ pokračoval jsem, „a je nám jedno, kde zakotvíme. Chtěli bychom pozdravit paní Perkinsonovou.“

Zvědavě mě pozoroval.

„Plujte kolem pobřeží stále na sever a ptejte se na *Perlovou zátoku*. Hodně šťestí.“ Opustil palubu *Kondora* a za chvíli nám člun Pobřežní hlídky zmizel z dohledu.

*

Perlová zátoka dělala čest svému jménu. Byla nevelká, necelých tisíc čtverečních metrů. Těsně nad pobřežím stál nádherný bílý dům, od kterého vedla dobrá stovka žulových schodů až do přístaviště dole v zátoce. Svahy byly odborně udržovány.

Než jsme se stačili z té nádhery vzpamatovat, vyrazil z přístavu jako šíp směrem k nám malý motorový člun. Na palubu *Kondora* vyskočili dva hromotluci se samopaly v ruce. Jeden zůstal ve člunu.

„Toto je privátní území!“ řekli zdvořile a dloubali nás zbraněmi do žeber. Museli jsme zvednout ruce nad hlavu. „Sem je přístup jenom na pozvání.“

„Přijeli jsme pozdravit paní Perkinsonovou.“ řekl jsem.

„Máte pozvání?“

„Ne.“

„Nebude mít pro vás čas.“

„Třeba si ho udělá. Máme pro ni zprávu o *El Sniderovi*.“ To zabralo.

Muž ve člunu řekl: „Přestupte si sem ke mně. Vaši dva přátelé tu na vás zatím počkají.“ Kývl na své společníky, kteří také zůstali s připravenými zbraněmi na *Kondoru*.

Na břehu mi prohledal kapsy. Doklady včetně peněz, i zlatého penízku, mi zase vrátil. Když jsme došli po schodech až k domu, myslel jsem, že mě šálí zrak. Na široké terase u prostřeného stolu seděla mladá žena a mladý muž, jejichž fotky jsme měli ve žluté obálce v kajutě na *Kondoru*. Na obou stranách terasy postávali ozbrojení muži.

„Paní Perkinsonová, pane Perkinsone,“ oslovil oba můj průvodce, „tady ten muž tvrdí,“ ukázal na mě, „že má zprávy o *El Sniderovi*.“

19. Prvních dvacet mincí

Při zmínce o jachtě oba ztuhli. Mozek mi makal na plné obrátky. Div se mi nekouřilo z hlavy. Muž i žena byli určitě stejně staří. Asi v mých letech. Pak ale žena nemohla být jeho matkou. A muž nebyl ten, kterého jsme chtěli navštívit. Kurt Perkinson ležel na dně oceánu. Tento mladík mohl být jedině jeho syn.

„Co jste nám přinesl, pane...“ zeptala se mladá žena příjemným hlasem.

„Jmenuji se Carter, madam... a netušil jsem... nechal jsem to na lodi.“ řekl jsem zmateně.

„Tak pro to zajděte!“ Kývla hlavou na pistolníka po mém boku.

„Jdeme!“ řekl pistolník úsečně.

Za chvíli jsme byli zpátky. Položil jsem na stůl černé desky s listinami, tři kazety a žlutou obálku s fotografiemi. Krve by se v nich nedořezal. Museli vědět co to je.

„Tohle mě nezajímá!“ řekl jsem s důrazem a ukázal na věci na stole.

„Co vás zajímá, pane Cartere?“ zeptala se.

Položil jsem zlatý peníz Atlantidy před ně na stůl. „Jsem numismatik a přišel jsem obchodně.“ Na první část hesla z nich nikdo nezareagoval. Zřejmě o dřívější činnosti Kurta Perkinsona z nich nikdo neměl ani páru.

Žena uchopila minci a chvíli si ji prohlížela. Potom se zeptala svého společníka: „Má Kurt nějaké takové mince ve své sbírce, Alberte?“

„Ovšem,“ řekl muž bez rozmýšlení. „Z historického hlediska nemají žádnou cenu. Nikdy se s nimi neplatilo. Nechápu, proč otcí na nich tolik záleželo.“

Žena mi vrátila minci. Pak ukázala na stůl. „Jak jste se tady k tomu dostal, pane Cartere?“
 „Na širém moři, madam,“ odpověděl jsem podle pravdy.
 „A *El Snider*?“
 „Je v pekle, madam, i se čtyřlístkem.“
 „Opravdu?“
 „Na mou čest.“
 „Může se někde objevit?“
 „Vyloučeno. Byl jsem při tom, když se vydal na poslední cestu. Jenom nechápu, proč tuhle práci nedokončil ten, kdo ji začal.“
 Žena neodpověděla a obrátila se na muže. „Přines ty mince, prosím.“ Muž zmizel v domě.
 „Mohu vám nabídnout skleničku?“ zeptala se. Neodmítl jsem. „Odkud se plavíte, pane Cartere?“
 „Z Francie.“
 „Cože? Vy jste Francouz?“
 „Ne, Američan.“ Viditelně ji to zmátlo.
 „Kam teď máte namířeno?“
 „Do Mexika.“ odpověděl jsem zase podle pravdy.
 Z domu se vrátil Albert. Podal mi papírový sáček. „Dvacet mincí. Je to tak správné?“
 „Ano,“ odpověděl jsem, i když jsem nevěděl, kolik mincí měl Kurt Perkinson ve svém držení.
 „Na vaši další cestu, pane.“ řekla žena a pozvedla skleničku k přípitku. O zbytku obsahu sejfu na *El Snideru* nepadlo ani slovo.
 Pistolník mě opět přivezl ke *Kondoru*. Kývl na své gorily a všichni tři se vrátili na pevninu. Oddechl jsem si. Do poslední chvíle jsem si nebyl jistý, jestli nás nechají na živu.
 „Mám to,“ řekl jsem, „a ani to nedalo moc práce.“ Vysypal jsem obsah papírového pytlíku na stůl. Mince slabě zacinkaly.
 Vzrušeně jsme si je prohlíželi. Byly zhotoveny z nějaké slitiny. Zlato to určitě nebylo. Líc všech mincí zdobila nám známé sloupoví z našeho penízku. Na rubu byl vyražen trojúhelníkový obrazec. Na každé minci jiný. Nedávalo to zatím žádný smysl.
 „Jupí!“ neudržel se Many a radostně zavyl.
 Vypluli jsme z *Perlové zátoky* a stočili *Kondora* k jihu.

20. Farma na Rio Domingo

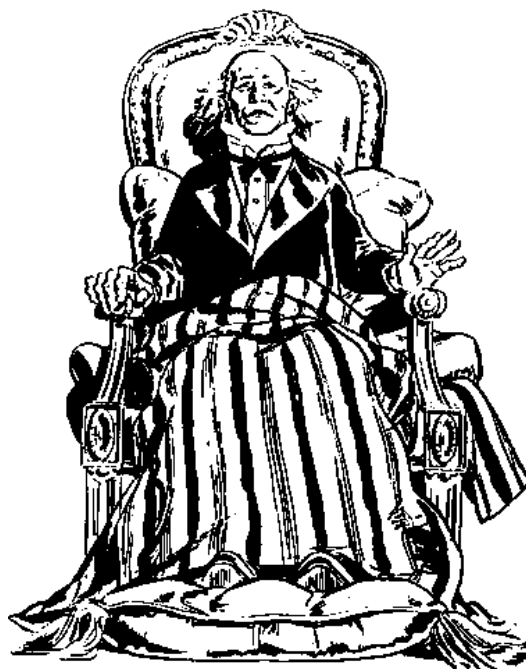
Svého dalšího muže jsme našli na jeho farmě stojící na břehu *Rio Dominga* necelých sto kilometrů od pobřeží. Řeka tu svým tokem vytvářela různé zátoky a mrtvá ramena. V jednom z nesčetných mrtvých ramen byl vybudován dosti primitivní přístav.

Kondora jsme zakotvili u dřevěného mola vedle přepychové jachty dvojnásobně veliké, než byla naše. Na zádi a přídi jachty byli dva vojáci v maskovacích uniformách. Jeden na nás mířil samopalem a druhý mluvil do miniaturní vysílačky. Vystoupili jsme na molo a po udupané stezce jsme vykročili k nedaleké farmě. Vojáci nic nenamítali. Zřejmě dostali vysílačkou pokyn, ať nás nechají projít.

Farma byla obehnána vysokým plotem z ostnatého drátu. V rozích stály strážní věže se dvěma muži na stráž. Farma v ničem nepřipomínala *rancha* s kovboji. Spíše jsme měli dojem, že jsme se ocitli před vojenským táborem z druhé světové války.

Oba muži u brány byl vysocí blondáci v maskovacích uniformách bez distinkcí. *Germáni* každým coulem. Nordický rasa. Jeden z mužů se polním telefonem s kýmsi dlouho domlouval, než nás vpustili dovnitř. Museli jsme se podrobit osobní prohlídce. Hledali zbraň. Věci, které jsme měli po kapsách, je vůbec nezajímali.

Asi dvě stě metrů od brány stál bílý, jednopatrový dům s plochou střechou. Nikde jsme neviděli dobytek nebo jiná hospodářská zvířata. Celá plocha právníku od brány až k domu byla pokryta kobercem květin. Mýlili jsme se. Nebyl to vojenský tábor, ale květinářství. Z ničeho nic jsme stanuli ve veliké rozkvetlé zahradě s obrovským skleníkem

uprostřed. Nechápal jsem, k čemu v tomhle zeměpisném pásmu mohl sloužit.

Bert Danglar byl upoután na vozíčku. Vypadal jako živá mrtvola. Muži, kteří se kolem něho pohybovali, měli vojácké držení těla. Četl jsem, že po válce spousta Němců prchla do střední a jižní Ameriky, kde zakládali svoje kolonie. Tohle byla asi jedna z nich. Představil jsem si, že Danglar zmizel z Evropy i se svou jednotkou SS a zde v Mexiku v tichosti dožívá své poslední roky života. Jak se asi ve skutečnosti jmenoval? Danglar bylo spíš francouzské jméno. A také i francouzsky mluvil.

Ukázali jsme mu zlatý peníz Atlantidy a navzájem jsme si řekli heslo. Všechno klaplo.

„Stará vlast se opět hlásí,“ řekl potom Danglar.

„Jak to, opět,“ podivili jsme se.

„Byli tu už letos jedni před vámi.“ Trochu je popsál. Jeden z popisovaných nám silně připomínal Courtise z Paříže. „Neuspěli.“

„Jak to?“ divili jsme se.

Zamyšleně nás pozoroval. „Jsem starý muž. Zbývá mi už jen pár roků života. Možná taky jen pár měsíců. Zájmy *Říše* mi mohou být dnes už ukradeny. Kromě toho, oni nebyli Němci.“ Na chvíli se odmlčel. „Konečně, vy taky nejste.“ pokračoval. „Nabídl jsem jim obchod, ale nepřistoupili na něj. Tak odtud vypadli. A bez toho, pro co si přišli. Podívejte se.“ Po těch slovech vytáhl ze zásuvky stolu dřevěné pouzdro a podal nám ho. Bylo v něm dvacet mincí. Podobných těm, které jsme získali na Floridě. Natáhl ruku, abychom mu pouzdro vrátili.

„Budou vaše, pokud se dohodneme. Bez ohledu na to, že heslo bylo správné. Znovu zdůrazňuji, že na *Říši* kašlu.“

„O co jde?“ zeptal se Many.

„Jsem milovníkem květin. Hlavně orchidejí. Mám jich tu všechny druhy, které na zeměkouli existují. Chybí mi k úplnému štěstí jediná. Modrá orchidea. Když mi ji dodáte, jsou mince vaše. Jinak ne, i když heslo bylo správné.“

Tázavě jsme se na sebe podívali. Nerozeznal jsem karafiát od růžičky a Many na tom byl stejně. O Lucii jsem si taky nedělal iluze, i když ženské jsou na květiny zatíženy. Po chvíli odpověděl Many za nás všechny: „Když nám ukážete, jak vypadá a kde ji najdeme, tak jako byste ji už měl.“

Danglar ožil. „Opravdu byste to pro mne udělali? Pak to bude docela jednoduché. Modrá orchidea je velmi vzácná a roste zde v Mexiku, a to pouze v kráteru sopky *Colimy*. Dosud se ji podařilo nalézt jen jakémusi *Benediktu Roetzlovi*, který pocházel z Čech. Modrá orchidea ale mimo své přirozené prostředí v kráteru sopky není schopná jinde růst, takže mu uhynula. Jsem si jist, že teď jsem ve svém skleníku vytvořil takové podmínky, jaké jsou právě ve zmíněném kráteru. U mě modrá orchidea teď už určitě přežije. Tak co, dohodli jsme se?“

Neviděli jsme důvod, proč ne. „Výborně,“ zajásal. Pak nám na mapě ukázal, kde sopka *Colima* je. Vzdušnou čarou přes šest set kilometrů.

„Bude vám stačit den k odpočinku? Veškeré přípravy mezitím provedou mí lidé. Dostanete k dispozici helikoptéru a indiánského průvodce.“ informoval nás.

Den nám musel stačit.

„Ten indiánský průvodce vás dovede až na místo.“

Nešlo mi to na rozum. „On ví, kde orchidea roste?“

„Ovšem.“

„Pak ale nechápu, proč už vám ji dávno nepřinesl.“

Starý muž se řezavě usmál. „To taky nechápu. Asi mu v tom brání jeho náboženství, nebo co. No - hlavně, že mi ji opatříte vy!“

21. Planina hadů

Požádali jsme Danglara, abychom se mohli vrátit na *Kondora*. Zbytek dne a noc přečkáme na něm. Nic nena-
mítal.

V přístavu byly zesíleny stráže. K původním dvěma mužům přibyli další dva. Nevěděli jsme, zdali tu jsou na naši ochranu nebo nás hlídají, abychom nepráskli do bot. Bylo nám to jedno. Vsoukali jsme se do svých sítí a tvrdě spali téměř dvanáct hodin. Probudil nás až hluk motoru přepychové jachty. Vyjela pomalu z přístavu na volnou řeku a vzápětí velkou rychlostí zmizela za zátočinou proti proudu. Na břehu zůstal jenom jeden voják. Posnídali jsme a dali se do gala. Teprve potom jsme šli za Danglarem. Voják se samopalem nás doprovázel.

„V noci kolem nás projela proti proudu loď se zhasnutými světly. Moji muži se po ní jeli podívat,“ vysvětlil nám Danglar odjezd jachty z přístavu. Zpráva nás nevzrušila. Na stole před Danglarem byly rozloženy dva batohy, horolezecká lana, polní lopatka, lihový vaříč, potraviny v konzervách a dva revolvery s několika náhradními zásobníky. Zásobníky byly plné.

„Předpokládám, že jste už snídali? Ano? Výborně. Tak to můžete okamžitě letět. Tohle všechno si vezměte sebou.“

„Výstroj a výzbroj je jen pro dva.“ upozornila ho Lucie.

„Vy chcete letět taky?“ zeptal se překvapeně. „Myslel jsem, že byste mi mohla dělat společnost. Už několik let jsem neviděl ženu, a tak krásnou k tomu. Hm - v tom případě...“ S vozíkem zajel ke skříni, vyňal z ní třetí revolver a přiložil ho k našim věcem. „Nenechte se zabít. Rád bych vás ještě jednou spatřil.“

Zručně jsme si balili batohy a přemýšleli, co tím *nenechte se zabít* vlastně myslel. Jako by četl naše myšlenky.

„Mějte revolvéry po ruce,“ řekl nám, když viděl, že se chystáme zbraně strčit do batohů. „Nejste první výprava, kterou jsem do kráteru *Colimy* poslal. Ta poslední čítala čtyři muže plus indiánského průvodce. Taký podcenili nebezpečí a nevyplatilo se jim to. Vrátil se jen průvodce.“

„Kolik bylo těch výprav?“ zeptal jsem se.

„Vy jste třetí.“

„Průvodce byl vždy stejný?“

„Ano, náš José. Vidím, že vás napadlo totéž, co si myslím i já. Dejte si na něho pozor! Na vašich životech mi nesejde. Chci modrou orchideu. A José mi ji nepřinese. To jsem už pochopil.“

Když jsme byli připraveni k odchodu, podal nám barevnou fotografii pohlednicového formátu a řekl: „Abyste věděli, co vlastně máte přinést. Tohle je fialový druh. Modrý vypadá stejně, akorát že má temnější barvu.“ Když jsme si květinu důkladně prohlédli, Many schoval fotku do kapsy.

Do místnosti vstoupil voják. „Odvede vás k helikoptěře. Přeji vám hodně štěstí a večer na shledanou.“

Voják nás vyvedl za dům. U masivní helikoptéry stál vysoký muž. Indián José. V ruce dřímával vojenskou pušku M 16. U pasu měl z jedné strany sumku s náhradními zásobníky a na opačné straně měl stočené laso. Když jsme došli až k němu, zjistili jsme, že to není laso, ale bič, jaký používají pasteveci na jihoamerických pampách.

Na místě pilota seděl další muž s přilbou na hlavě. Když uviděl, že už přicházíme, okamžitě nastartoval motor. Zvířený vzduch nás málem srazil na udržovaný anglický trávník. Přikrčení jsme došli k helikoptěře. José nám pomohl nasednout. Když se jako poslední usadil vedle pilota, helikoptéra okamžitě vzletla bez jakéhokoliv zahřívání motoru. Zřejmě ho pilot zahřál už předtím, než jsme přišli.

Helikoptéra mírným obloukem obletěla budovu a zamířila nad řeku. Letěli jsme proti proudu směrem na západ k horám. Helikoptéra stále stoupala. *Rio Domingo* se pod námi klikatila jako modrá čára. Ve svých úzkých částech chvílemi mizela pod zelenou klenbou pralesa.

Na řece nebyl žádný provoz. Jednu chvíli jsme spatřili Danglarovu jachtu, jak se probíjí proti proudu řeky. Pilot s ní navázal přes vysílačku čilý kontakt ve španělštině. Asi o kilometr dál jsme spatřili u břehu zakotvenou loď. José si ji chvíli prohlížel dalekohledem. Nikde jsme neviděli živáčka. Pilot znovu promluvil do mikrofону. Asi svoje přátele upozornil na zakotvenou loď. Potom ale věnoval svoji pozornost jen skalním štítům před námi, ke kterým jsme se velkou rychlostí přibližovali.

Mezi dvěma horské štíty jsme se přehoupli průsmykem ve výšce skoro dvou tisíc metrů. Mezi koridorem horských štítů se na západě v dálce zaleskla vodní hladina. Muselo to být buď nějaké obrovské jezero, nebo hladina Tichého oceánu. Spíš to druhé. Helikoptéra zamířila na severozápad.

Po dvou hodinách letu jsme přistáli na rovné plošině těsně u dvou skalních štítů s jakoby uříznutými vrcholy. Pilot vypnul motor. Zůstal ve své kabině a udělal si pohodlí. Vystoupili jsme. Hluboko pod námi jsme viděli domy nějakého městečka. V dálce za ním se rozprostíralo jezero.

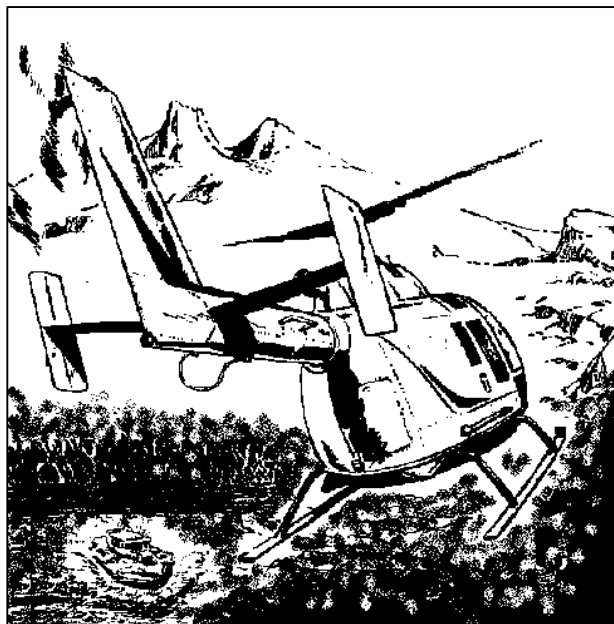
„Tomuto místu se říká *Planina hadů*.“ informoval nás José obstojnou angličtinou.

„Proč hadů?“ podivili jsme se. Nalézali jsme se ve výšce přes dva tisíce metrů. Tady by asi těžko nějakí hadi mohli vegetovat. Neušli jsme ani sto kroků od helikoptéry, když se před námi na stezce jedna hadí potvora objevila.

22. Bažina.

Had byl asi půl druhého metru dlouhý. Vyhříval se na úzké skalní stezce. Nedal se obejít. Už o nás věděl. Hlavu měl vztyčenou nad svým tělem. Jen zaútočit.

José strhl z ramene pušku. Mysleli jsme, že po něm střelí, ale José si připravil bič a potom přesným švihem koncem biče zlomil hadovi páteř. Dalším švihem smetl hada ze stezky.

„Bravo!“ projevila nad jeho výkonem svůj obdiv Lucie a krátce zatleskala. José si se samolibým úsměvem připevnil bič k pasu a hlavní pušky dloubl do hadího těla. Had byl mrtev. Potom si vybral jednu z několika stezek, které se tu nacházely, a vykročil po ní do skal ke kráteru sopky *Colimy*.

Stezka vedla stále strmě vzhůru průrvou mezi skalisky. Skály se od sebe nerozestoupily víc jak na dva metry. Většinou byla průrva ale tak úzká, že jsme se jí prodírali jen s velkým úsilím. Po hodinovém výstupu jsme se zastavili, abychom si trochu odpočinuli a občerstvili se. Slunce nám stálo skoro nad hlavou a nemilosrdně páliło. Košile pod batohy na zádech jsme měli úplně propocené. Po krátkém odpočinku jsme se vydali znovu na cestu.

„Nemohli jsme použít vrtulník?“ zeptal se Many.

„Ne,“ zavrtěl José záporně hlavou. „Helikoptéra se nadá použít.“ Nevysvětlil nám proč a my jsme se neptali.

Po několika dalších desítkách metrů cesty se skály rozestoupily a vytvořily kotlinu asi sto metrů dlouhou a v nejširším místě až třicet metrů širokou. Dno kotlinky bylo zalito hustou tmavou hmotou, ze které čouhaly balvany s trsy mechů a lišejníků. Černá hmota sahala od jedné kolmé skalní stěny k druhé po celé délce kotlinky. Stezka mizela v bažině a vycházela z ní až na protilehlé straně kotlinky, kde opět pokračovala vzhůru v úzké skalní průrvě.

Špičkou boty jsem opatrně rýpnul do tmavé hladiny. Noha se mi zabořila a slizké bláto mi obalilo botu až skoro po kotníky.

„Nebude to nic příjemného, jestli tím budeme muset brodit,“ řekl jsem.

„Fuj,“ poznamenala Lucie štítlivě.

„Máme jinou možnost?“ zeptal se Many. „Sahá to až k těm svislým stěnám po obvodě.“ Pak se obrátil k Josemu. „Jak to může být hluboké?“

José pokrčil nejistě rameny. „Minule to tu ještě nebylo... Dno kotlinky trochu klesá. Řek bych, že v nejnižším místě tak dva tři metry.“

„Dost na to, abychom se v tom utopili.“ řekl Many.

„A co takhle přeskákat to po těch kamenech, které ční nad hladinu?“ navrhla Lucie. Tohle řešení nás napadlo taky, pokud jsme se nechtěli brodit tím sajrajtem.

Shodil jsem si ze zad batoh a vytáhl z něho horolezecké lano.

„Co s tím chceš dělat?“ zeptala se Lucie.

„Přivážeme se všichni k lanu a při skocích z kamene na kámen se budeme jistit. Kdyby někdo z nás uklouzl a spadl do bažiny, snadno ho z ní vytáhneme.“

„Výborně!“ řekl José. „Půjdu první.“

Uchopil jeden konec lana a k mému velkému překvapení si uvázal kolem pasu smyčku zvanou *dračí*. Odvinul jsem asi pět metrů lana a také jsem se připoutal. Po mně se přivázala Lucie a poslední se přivázal Many. Zbytek lana si nacpal do svého batohu.

José skočil na nejbližší kámen a já za ním. Potom skočil na další. Za mnou skočila Lucie, já následoval Josého a Many skočil na kámen k Lucii. Tímto způsobem jsme se dostali poměrně hladce až za polovinu kotlinky. Ale tam se nám přestalo dařit.

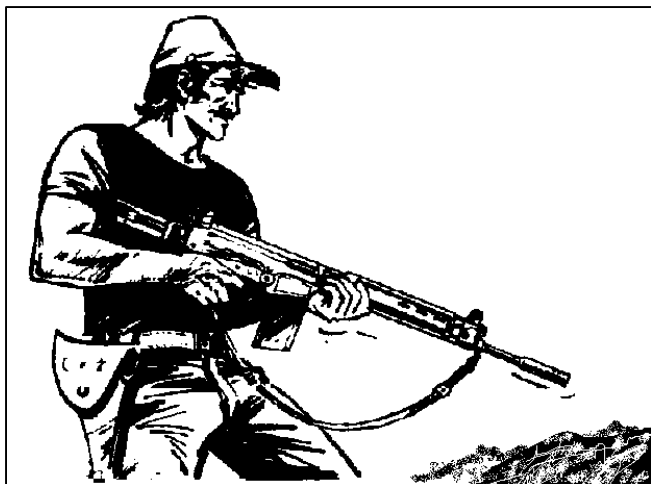
Nejbližší kámen, který vyčníval z bahna, byl plochý a byl celý porostlý mechem a trávou. Kámen se nám nezdál být nějak zrádný, protože předchozí kameny vypadaly podobně. Když na něj José doskočil, okamžitě se zabořil do řídkého bahna. Nebyl to kámen, ale jen koberec řídkých travin, které rostly na hladině. A jako z udělání bylo v těchto místech právě těch dva tři metry hloubky. José zmizel pod hladinou a mě bohužel strhl sebou.

23. Tajemství kráteru.

Vrstva řídkého bahna se nade mnou zavřela. Bylo to nepříjemné. Nedalo se to přirovnat k pádu do vody. Vzápětí jsem ucítil tah v pase. Many s Lucii mne táhli společnými silami ven z bahenní koupele. Přisál jsem se na jejich balvan jako pijavice a snažil se jim podat část lana, na kterém byl přivázán José. Nepodařilo se mi to, ale José si pomohl sám. Duchapřítomně po těch pěti metrech lana, které byly mezi námi, prostě ručkoval a ručkoval, až se dostal ke mně. Cítil jsem, jak se lano napíná, div mě znovu neodtrhne od balvanu a najednou se těsně u mě

José - Danglarův žoldák

vynořila jeho hlava. V první chvíli jsem myslel, že mu visí na krku jakýsi klacek, ale byla to jen jeho puška celá obalená silnou vrstvou bahna.

Za pomoci svých přátel jsme se vydrápali na balvan. Byli jsme oba celkem v pořádku, až na to bahno, kterého jsme se nemohli zbavit. Zbytek cesty jsme doskákali až do soutěsky bez jediného pádu. První, co José zkontroloval, když jsme se dostali do soutěsky na druhé straně bažiny, byla jeho automatická puška. Setřel s ní rukou vrstvu bláta a lehce poklepal hlavní o skálu. Potom namířil na hladinu mokřiny a vystřelil. Hluk výstřelu násobený odrazem od skal nás málem ohlušil. Kulka plácla do hladiny a rozstříkla bahno do širokého okruhu.

„Můžeme jít,“ řekl José spokojeně a vykročil na stezku. Odstranit bahno ze svého oděvu se nenamáhal. Věděl proč. Udělal jsem chabý pokus otřít si alespoň obličej, ale nic jsem tím nedocílil. Na horkém slunci začalo bahno vysychat a po částech z nás opadávalo.

Many stočil lano a já otevřel svůj tlumok. Bahno se kupodivu dovnitř nedostalo. Chvíli jsem uvažoval, jestli mám špinavé lano strčit dovnitř k čistým věcem. Nakonec jsme to vyřešili tak, že jsem své věci dal do batohu k Manymu a špinavé lano strčil k sobě. Teprve potom jsme následovali Josého.

Přeskupováním výstroje jsme se asi dost zdrželi, protože José se od nás dost vzdálil. Bylo nám divné, proč na nás nepočkal, ale moc jsme nad tím neuvažovali. Stezka vedla stále mezi skalisky, všelijak se klikatila. Josého jsme neviděli. Že je ale někde vpředu před námi jsme poznávali podle padajících kamínek, které se každou chvíli kutálely shora po stezce.

„Nenapadá tě, proč se od nás trhl?“ zeptal se mě Many.

Nic rozumného mě nenapadlo. Usychající bláto nepříjemně zapáchalo. „Třeba to chce mít už za sebou, aby se mohl vykoupat a zbavit se tady toho marastu.“ ukázal jsem na svůj bahenní zábal.

Stezka se před námi přestala klikatit. Na jejím konci, asi o třicet metrů výše, se tyčila proti modré obloze černá Josého postava.

„Přidejte trochu!“ zavolal na nás. Průrvou se nesl jasně jeho hlas. „Jsem na kraji kráteru!“ Potom se otočil a zmizel za horizontem, jako by skočil do hlubiny.

„Teď už nám nic neuteče!“ mýnil Many a ani trochu nepřidal.

Do nosu nás udeřil závan horkého páchnoucího vzduchu po zkažených vejcích.

„Fuj, co to smrdí?“ ohrnula nos Lucie.

„Asi síra ze sopky.“ mýnil jsem.

„Copak je ta sopka činná?“ divil se Many.

Pokrčil jsem rameny. Jakékoliv znalosti o mexických činných sopkách jsme žádné neměli.

Konečně jsme došli na konec stezky. Kráter měl tvar trychtýře v průměru osmdesát až sto metrů a od svého okraje se mírně svažoval do hloubky asi třiceti metrů. Mezi kameny místy vystupovaly obláčky dýmu. Vzduch byl hustě nasycený pachem síry, ale dýchat se dalo.

Zhruba uprostřed svahu, směrem do středu kráteru, jsme spatřili trsy nádherných květů. Nebylo pochyb, že to je vzácná modrá orchidea, pro kterou jsme si přišli. Opatrně jsme začali sestupovat dolů. Byli jsme tak nadšeni, že jsme u cíle cesty, že nás ani neudivilo, že nikde nevidíme Josého.

Došli jsme k prvnímu trsu. Many shodil svůj tlumok na kameny a zvětralou lávu a chystal se vybalit polní lopatku. Pojednou mu Lucie sevřela rameno a zděšeně zakoktala: „Co to tamhle..., co to tam leží?“

Uviděl jsem to také. Kousek pod námi ležely kosti nejméně tří mužů. V tu chvíli jsem zděšeně vykřikl, vrhl se na Lucii a strhl ji k zemi. Vzduchem zasvištěla kulka a neškodně se zaryla do lávy kousek od nás. Vzápětí jsme zaslechli ohlušující ránu.

24. Přestřelka

Po výstřelu nastalo neuvěřitelné ticho. Lucie byla zmatená, Manymu to začínalo docházet. Ty kosti kousek pod námi patřily předchozím dvěma výpravám. Danglar to řekl jasně. Vždy se vrátil nazpět jen průvodce. Teď jsme se dověděli, co se jim stalo. Proč je ale José zavraždil?

„Ten bastard!“ ulevil si na adresu Josého. Místo polní lopatky vytáhl z tlumoku revolver.

Nadzvedl jsem se opatrně na ruku, abych se podíval, kde José zaujal své střelecké postavení. Ležel přesně na konci stezky, kterou jsme sem přišli. Odřízl nám cestu nazpět. Když mě spatřil za kamenem, bez míření na mě vystřelil. Plácl jsem sebou do svého chabého úkrytu. Kulka přeletěl neškodně dost vysoko nade mnou.

Many vztekle vyprázdnil zásobník směrem k okraji kráteru. K ničemu to nebylo. José zmizel za skalní hranou, ohraničující kráter od stezky, a chvíli se nic nedělo. Když jsem se opět ve svém úkrytu za kamenem trochu nazvedl, opět mi vystřelil bez míření nad hlavu. Opět jsem sebou plácl za kámen.

„Jako by nás chtěl udržet jen na zemi,“ řekl Many.

Vůně vzduchu byla teď daleko pronikavější, než předtím. Alespoň mi to tak připadalo. Začala mi třeštit hlava.

„Jestli odtud hned nevypadneme, tak se otrávíme. Určitě sem z hloubky sopky pronikají jedovaté plyny.“ napadlo mně.

Dali mi za pravdu. Také i jim začínala hlava třeštit.

„Musíme se pokusit dostat od sebe.“ řekl Many. „Tady nás má všechny tři pěkně pohromadě na mušce. Připravte si *koltáky*. Na znamení začne Lucie střílet a my dva odtud vypadneme. Já vlevo támhle za ten kámen a ty vpravo támhle za ten.“

„Dobře.“ odušil jsem.

„V životě jsem po nikom nestřílela,“ děsila se Lucie.

„Teď budeš muset. Jinak tu za chvíli všichni chcípeme. V zásobníku máš osm nábojů. Střílej jednu ránu za druhou. Nedovol mu na nás zamířit. Potom si vyměň zásobník a zkusíme to ještě jednou. Je to jasné?“

Lucie nervózně polkla. „Asi ano.“

„Tak připraveni?“

„Ano.“

„Vpřed!“

Z úkrytu jsme vyrazili současně s prvním výstřelem. Po deseti krocích jsem po hlavě skočil za svůj kámen. José třikrát vystřelil, ale minul. Lucie mu přece jen asi nedala možnost, aby v klidu zamířil. Podíval jsem se na Manyho. Vztyčil palec levé ruky na znamení, že je v pořádku. Lucie vyměnila prázdný zásobník za plný. Mohli jsme svůj manévr zopakovat.

Ještě než jsme mohli vyběhnout, ozval se nad námi znovu výstřel. Tentokrát o poznání slabší, jako by tlumený. Nemohla to být Josého puška.

„Co to bylo?“ zavolal jsem na Manyho.

Pokrčil rameny. „Tohle nebyla *em šestnáctka!*“

Počkali jsme ve svých úkrytech ještě chvíli a potom dal Many znovu znamení ke zteči.

„Nestřílejte!“ ozval se v té chvíli nad námi hlas, který nepatřil Josému. To už ale Lucie zahájila palbu a já s Manym jsme se rozběhli k okraji kráteru.

„Nestřílejte! Už je po všem!“ znovu jsme zaslechli cizí hlas.

Lucie vystřílela zásobník a my jsme oba zalehli těsně pod terénní hranou oddělující kráter od skalní stezky. Po chvíli jsme oba vyskočili nad hranu kráteru, zbraně připraveny k výstřelu. José ležel na skále v tratolišti krve a nad ním se tyčil s pistolí v ruce pilot naší helikoptéry.

25. Muž z Paříže

Pilot si zastrčil nevzrušeně pistoli za opasek. „Jak jsem řekl, všechno je v pořádku. Z příkazu pana Danglara jsem vás zpovzdálí musel následovat. Když se ty dvě poslední výpravy nevrátily nazpět, bylo jasné, co s nimi José provedl. Proč to ale dělal, proč nechtěl, aby šéfovi nikdo nepřinesl tu zatracenou orchidej, to se už nedovíme. A teď pohněte. Natrhejte mu ty květiny, ať už to máme za sebou. Nemám tady z toho žádnou radost. Musel jsem ho odprásknout zezadu.“

Vrátili jsme se k Lucii. Ležela zhroutčeně za svým kamenem, v ruce držela prázdnou pistoli. Nebyla zraněna, jen se zhroutila z nervového vypjetí. Zkrátka jí povolily nervy. Maný ji pomohl dostat se nahoru z kráteru a já jsem zatím polní lopatkou vykopal několik svazků modré orchideje i s hlízkami a všechny je nacpal do batohu. O bílé kosti ležící o pár metrů níže v kráteru jsem pohledem ani nezavadil. Hned nato jsem opustil tohle to d'áblovlo místo.

Nahoře na hraně na mě čekal jen pilot. „Už šli pomalu dolů.“ informoval mě.

„Co s ním zamýšlíte?“ ukázal jsem na mrtvé tělo. Pilot Josému mezitím odepjal opasek se sumkou s náboji a vybral mu všechny věci z kapes.

„Nic. Necháme ho tady!“

„Nepřikryjeme ho alespoň kameny?“

„Zbytečné zdržování. Ptáci se o něho postarají.“ řekl tvrdě. „Chci se vrátit na základnu ještě před setměním. Zbývá nám čas jen tak tak. Dole v *Uruapanu* musíme nabrat benzín na zpáteční cestu. Tím se taky trochu zdržíme.“

Chvilí jsem nad tím uvažoval. Ty kostry dole patřily mužům z minulých výprav, které má José na svědomí. Nás by tu taky tak nechal volně ležet, jako nechal je. Dál už jsem o tom neuvažoval. Oba dva jsme se vydali stezkou mezi skalními stěnami za Lucií a Maným. Dohonili jsme je až u bažiny.

*

Pozdě večer jsme přistáli opět na Danglarově farmě. Pilot ohlásit úspěšné splnění úkolu naší expedicí a bezpečný návrat na základnu. José při plnění úkolu zahynul. „Přesně jak jste předpokládal, šéfe.“

„Výborně. Ať si přijde Heinz pro květiny a okamžitě je umístí ve skleníku.“

Pilot zasalutoval a opustil místnost. Za chvíli přišel postarší muž, zřejmě Heinz, a odnesl můj tlumok i s květinami.

„Tady je vaše odměna,“ řekl Danglar a podal nám dvacet *zlatých* penízků Atlantidy. „José byl místní Indián. Pocházel z nějaké vesničky na úpatí *Colimy*. Lidé z jeho vesnice, a samozřejmě i on, věřili, že v sopce sídlí duchové jejich předků. A všechno, co se nacházelo tam nahoře, patřilo duchům a nesmělo se jim to vzít. José si pravděpodobně zahrál na *ochránce práv svých duchů*. Jiný motiv mě nenapadá.“

Na chvíli se odmlčel. Potom ukázal na jedny dveře vedoucí z místnosti a řekl: „Za těmito dveřmi je lázeň. Dejte se do pořádku a potom vám něco ukáží.“

Nevěděl jsem, jak si poradím se svými špinavými věcmi, ale v rozlehlé koupelně s několika sprchovými boxy jsme měli připravené čisté prádlo. Košile, spodky a vojenské šortky. Byl jsem spokojený.

„To plavidlo, které jste viděli z helikoptéry, jsme na řece nenašli.“ řekl nám Danglar, když jsme se s ním opět setkali. „Nějakým záhadným způsobem nám muselo nepozorovaně uklouznout. Odpoledne se potom pokusil neznámý muž proniknout na vaši loď, ale moje hlídka ho po krátké přestřelce zastřelila. Chtěl bych vám ho ukázat.“

Zručně vyjel s vozíkem na chodbu. Šli jsme za ním. Mrtvý muž ležel na lehátku pod balkónem, na kterém ho přinesli od řeky. Byl přikrytý vojenskou celtou. Když jsme ji odhrnuli, poznali jsme v mrtvém jednoho z mužů od Courtise, se kterým jsme si vyřizovali účty v hangáru na letišti v Paříži.

26. Zelená zátoka

V přístavu *Pointe Noire* v *Belgickém Kongu* panoval zmatek. Osvobozenecká armáda se nezadržitelně blížila k hlavnímu městu *Brazzaville* a Belgičané kvapně opouštěli svoji kolonii.

Pátrání jsme začali o pár desítek kilometrů výš na sever v *Loango*, malém městečku na pobřeží. V přístavu jsme narazili na zarostlé, špinavé individuum. Přilepil se na nás hned, jak jsme přirazili k molu. Byl to běloch.

„Belgičané?“ zeptal se francouzsky. V tu chvíli jsme neměli vyvěšenu na zádi vlajku žádného státu. A aniž čekal na odpověď, chvatně řekl: „Vezměte mě k sobě na loď. Budu dělat cokoliv, jenom když se odtud dostanu.“

Muž smrděl špínou a rybami. Lucie, která stála k němu nejbližší, štítivě ustoupila.

„Nemáme zájem,“ odbyl ho Many příkře. „Nepotřebujeme poskoka.“

Muž se mu podíval upřeně do očí a po chvíli řekl: „Škoda, možná že bych se vám mohl hodit.“ Pomalu se otočil a loudavým krokem zmizel v přístavním shonu.

„Jeden z nás bude muset zůstat stále na lodi, jestli o ni nechceme přijít.“ řekl jsem. Oba mi dali za pravdu. Los padl na mě, což mě vůbec netěšilo. Raději bych pracoval v terénu.

Dva dny nám potom trvalo, než jsme narazili v jedné putyce na Van den Krofftovu stopu. Chlap vysoký skoro dva metry a černý jako uhel prohlásil, že u něho pracoval a za příslušný peníz, přitom charakteristicky zamnul palcem a ukazováčkem pravé ruky, by si mohl na ledacos zajímavého vzpomenout. Many mu dal padesát dolarů a přihodil láhev whisky. „Bude to stačit?“ zeptal se.

V úsměvu ukázal řadu bílých zubů. „Podle toho, co chcete vědět.“

„Kde ho najdeme?“

Znovu se usmál. Tentokrát zlověstně. „V pekle!“ Potom se rozpovídal.

„Van den Kroff se nechoval ke svým zaměstnancům zrovna skvěle a pokud by jim padl do rukou, dopadlo by to s ním špatně. Moc špatně! Takže když se Osvobozenecká armáda přiblížila k jeho farmě, rozhodl se, že práskne do bot.“

Jednou brzy ráno jsem ho musel odvést na letiště ležící na pobřeží. Měl sebou jen dva kufry a ocelovou skříňku asi takhle velkou.“ roztáhl ruce na třicet centimetrů od sebe. „Ty dva kufry a skříňka byly jeho jediným majetkem, který si vzal sebou. Jinak všechno zanechal na farmě. Ocelovou skříňku měl řetízkem připoutanou k levé ruce. Báł se, aby mu ji někdo nevyškrubl. Pokud vím, měl v ní všechny svoje peníze a zlato. Nasedl do letadla. Byl to takový malý typ pro čtyři osoby. V letadle ale kromě Van den Kroffta a jeho pilota nikdo nebyl. Naložil jsem kufry na zadní prázdná sedadla a oni okamžitě odstartovali směrem nad moře. Když přeletěli pobřeží, uviděl jsem, jak z letadla vyšlehl plamen a to spadlo do moře. V místech, kterému tady říkají *Zelená zátoka*. Letadlo zmizelo v moři a oba muži zahynuli. Alespoň co já vím. Jste první, komu jsem to od té doby řekl.“

*

Odpluli jsme do *Zelené zátoky* a okamžitě jsme začali systematicky prohledávat její dno. S každým dalším dnem jsme víc a víc ztráceli naději, že letadlo objevíme. Bylo nám čím dál víc jasné, že pokud nám někdo neoznačí alespoň přibližně místo, kam letadlo spadlo, tak je nenajdeme. A ten někdo byl Van den Kroffttův černý šofér. Rozhodli jsme se, že ho v *Loango* znovu vyhledáme.

Svou prací jsme byli tak zaujatí, že nám unikla přítomnost dvou mužů ukrytých za skalisky na pobřeží, kteří už po několik dní pečlivě sledovali každé naše vynoření nad hladinu.

27. Letadlo

Pátý den jsme si označili bójkou místo, kde jsme skončili se svým pátráním a odpluli jsme do *Loanga*. Jednak jsme se chtěli zásobit čerstvými potravinami a také jsme se chtěli znovu setkat s Van den Kroffttovým černým šoférem a vytáhnout z něho něco více o místě katastrofy letadla.

V přístavu jsme opět narazili na pobudu, který nám minule nabízel své služby. Už jsem na něho dávno zapomněl. Stál opřený o narovnané bedny. Když jsme přivázali *Kondora* k molu, okamžitě se k nám připojil.

„Prý pátráte v Zelené zátoce,“ řekl muž.

Many se překvapeně zeptal: „Kdo vám to řekl?“

Muž se ohlédl na všechny strany, jako by se bál, aby ho nikdo neviděl, že s námi mluví a odpověděl: „Povídá se to. Je toho plný přístav!“

Jeho sdělení nás překvapilo a vylekalo. Jak to, že o tom všichni vědí? Že by to o nás rozkecal náš informátor, černý Van den Kroffttův šofér?

„Ale tam kde zrovna hledáte, tam byste hledali marně. Musíte zajet víc doleva.“ pokračoval muž.

„Jak to, že víte, že hledáme na špatném místě, ksakru?“ podivil se Many.

Muž se znovu rozhlédl na všechny strany, a když se ujistil, že nikde není nic podezřelého, tak řekl: „Když jsem se vynořil z vody, zafixoval jsem si podle terénních útvarů na břehu zátoky místo, kde jsme se s letadlem potopili.“

„Chcete tím naznačit, že jste byl s Van den Krofftem v tom letadle?“

„Správně. Jsem jeho pilot.“

„Vzpomínáte si ještě na toho chlápka, který přijel s Van den Krofftem na letiště?“

„Ovšem. Černoch skoro dva metry vysoký. Nesl mu dva kufry. Van den Krofftt se posadil vedle mě. Měl na ruce přivázanou ocelovou skříňku. Ten negr hodil oba kufry na sedadla za nás a pak jsme hned odstartovali. Vsadil bych se, že tu bombu nám do letadla propašoval on.“

„V těch kufrech?“

„Asi. Několikrát jsem předtím prohledal celé letadlo, dokonce i těsně před startem, a nikde jsme žádnou bombu neměli. A bouchlo to zcela jistě v kabině za námi.“

„Šel byste s námi na loď?“ zeptal se Many. Já s Lucii jsme nebyli proti.

„Rád,“ řekl pilot.

Rychle jsme nakoupili něco potravin a vytratili se z přístavu. Pilot hltavě snědl vrchovatý talíř fazolí, jako by několik dní neměl nic v ústech. Když jsme vpluli do Zelené zátoky, usadil se na přídi *Kondora* a snažil se ho nasměrovat nad místo, kde podle jeho tvrzení mělo být na dně zátoky letadlo. Několikrát podle okolních břehů zkorigoval náš směr a najednou zvolal: „Tady to je.“

Spustili jsme kotvu.

„Jaká je tu hloubka?“ zeptal se Many.

„S bídou dvacet metrů.“

Zmocnilo se nás vzrušení.

„Jak se rozdělíme?“ zeptal se znenadání pilot a pozorně se na nás zahleděl.

„Na čtyři díly,“ řekl Many bez rozmýšlení a podíval se mu pevně do očí.

„Dobrá,“ souhlasil pilot.

„Jak se jmenuješ?“

„Jean Pierre.“

*

Já s Jeanem jsme si oblékli potápěčské oděvy, zkontrolovali dýchací přístroje a pak jsme se po zádech překotili do nazelenalé vody. Sestoupili jsme do hloubky asi pěti metrů, když jsem šikmo před sebou zahlédl siluetu pilotní kabiny s křídly. Jean snad ani přesněji nemohl místo určit. Vztyčil jsem palec jako výraz svého uznání.

Přiblížili jsme se k vraku. Letadlo bylo rozlomeno na dvě části těsně za kabinou. Výbuch musel asi opravdu nastat v zadní části kabiny, jak tvrdil pilot. Kabina s motorem a křídly spočívala těsně nad kruhovým otvorem do tmavé propasti. Ocasní část letounu v ní musela zmizet, protože nikde kolem ji nebylo vidět. Díra pod námi byla černá, což svědčilo o tom, že je tu značná hloubka.

Vypadalo to, jakoby v pilotní kabině byly dvě lidské kostry. Jeden kostlivec měl kolem levého zápěstí omotaný řetěz vedoucí k ocelové schránce. Jean byl u kabiny první. Natáhl se roztráštěným oknem dovnitř po kostlivcově ruce. Než se ale mohl dostat k ocelové schránce, dal se vrak do pohybu a i s ním se začal sesouvat do tmavé propasti. Byl jsem z toho tak šokovaný, že jsem si potom neuměl vybavit, zdali v pilotní kabině byli dva nebo jen jeden kostlivec.

28. Zrádce

Vynořili jsme se asi padesát metrů od *Kondora*. Jean zvedl ruku se skříňkou nad hlavu a zavolal: „Máme to! Hurá!“

„Jupí!“ ječel Many svým charakteristickým způsobem a Lucie se k němu přidala.

Doplavali jsme k lodi.

„Stačila chvilka a všechno by bylo ztraceno,“ líčil jsem naše dobrodružství pod hladinou. „Kabina se propadla do propasti. V poslední chvíli z ní Jean vytáhl krabici.“ Many mu uznale poklepal na rameno.

*

Na severním kamenitém břehu stáli dva muži s dalekohledy u očí.

„Podařilo se jim to! Vidíš to? Měl jsem na ně čich.“

„Tak na co čekáme?“ zeptal se druhý a odplížil se za poslední balvan, za kterým byl ukrytý zaprášený *Jeep*. Oba nasedli a rozjeli se podél moře směrem k přístavu. Zde na ně čekal motorový člun se dvěma dalšími muži. Člun okamžitě vyrazil na širé moře.

*

Víko krabice jsme museli vypáčit. Obsah krabice stál ale za to. Našli jsme tu množství zlatých šperků, svazky papírových peněz v různých měnách a čtyřicet kusů mincí, které nám chyběly do celkového počtu šedesáti čtyř plus jedna.

Zatímco Lucie si prohlížela s neskrývaným nadšením zlaté předměty, Many vybral z hromádky naše mince a strčil je do kapsy.

„Počkat,“ zaprotěstoval Jean. „Řekli jsme, že vše rozdělíme na čtyři díly.“ Many v tu chvíli nevěděl, co by na to řekl. „Nebo naše dohoda už neplatí?“

„Platí!“ pospíšil jsem si s ubezpečením, že je všechno v pořádku. Hádku jsme teď potřebovali ze všeho nejméně.

V tu chvíli jsme zaslechli hluk motoru. Za skalní stěnou na jižní straně zátoky se objevil člun. Many zaklapl víko ocelové krabice a zmizel v kajutě.

S napětím jsme přijíždějící člun sledovali. Vzal jsem si dalekohled a snažil se ho co nejrychleji zaostřit.

„Vypadá to na člun pobřežní policie,“ řekl Jean po chvíli. „Pobřežní policie má takové čluny.“

Z podpalubí vyšel Many. V náručí měl dvě *winchestrovky* a dva revolvery. Jednu pušku si nechal a druhou dal mě. Lucii a Jeanovi podal revolvery. „Rozptylte se po palubě!“ nařídil nám. „Nějak se mi to nechce líbit.“ Potom se skrčil za bednou na přídi. Já jsem zůstal u dveří do podpalubí, Lucie kousek ode mne a Jean se přikrčil na zádi za kormidlem.

Stále jsem dalekohledem pozoroval připlouvající člun. Na přídi stál muž v uniformě se samopalem na hrudi. V ruce držel megafon. Když se k nám člun přiblížil na padesát metrů, zvolnil rychlost a muž na přídi na nás přes megafon zvolal: „Pobřežní policie! Připravte si doklady!“

Za mužem s megafonem se vynořil muž s namířeným samopalem. Nejdříve jsem ho nepoznal. Uniforma člověka dost změnil. Ale vzápětí jsem si byl jistý.

„Many, Courtis! Je s nimi Courtis! To není policie!“

V tu chvíli se na zádi *Kondora* ozval výstřel. Bleskurychle jsem se otočil.

Lucie vykřikla a zhroutila se na palubu. Kousek za ní jsem zahlédl Jeana s revolverem v ruce. Nebylo pochyb, že vystřelil on.

„Lucie!“ vykřikl jsem zděšeně. V tu chvíli mi bylo všechno jasné. Jean *nebyl Van den Krofftvův pilot*. Ten zahynul při výbuchu bomby v kabině letadla společně s Van den Krofftem. Přece jenom jsem v tom vraku tam dole viděl *dvě* kostry.

Bez zaváhání jsem vypálil na Jeana a ten se zhroutil. Na připlouvajícím člunu se rozštěkaly samopaly.

29. Pohřeb v zelené zátocce.

Many vypálil na připlouvající člun. Jeho výstřel přinutil kormidelníka stočit člun prudce doleva a snažit se nás obeplout. Kulky ze samopalů ničily naše zařízení na palubě. Many znovu vystřelil a jeden z mužů na člunu se zhroutil. Courtis to nebyl. Člun udělal velký oblouk kolem *Kondora* a pokusil se k němu přirazit. Uvítali jsme ho zběsilou palbou. Muži na člunu opět ustoupili. Otočili člun a vyrazili ze zátoky na širé moře. Za chvíli nám úplně zmizeli za skalisky na jihu.

Sotva zmizeli, přiběhl Many za mnou. „Co se to tady vzadu dělo? Snad někoho nezasáhli? - Lucii!“

Stál jsem nad ní, neschopen pohybu. Měla úplně šedou tvář. Věděl jsem, že je mrtvá. Ten křivák střlel z bezprostřední blízkosti.

Many se k ní sklonil a vzal jí hlavu do svých dlaní. „Lucie,“ zašeptal zděšeně, „co ti to provedli!“

Opatrně jsem se přiblížil k Jeanovi, nebo jak se jmenoval. Ležel na zádech, ruce rozhozeny. Kousek od ruky ležel revolver. Špičkou nohy jsem ho odkopl z jeho dosahu. Nebylo to nutné. Jean k dalšímu útoku neměl sil.

Maličko jsem jím zatřásl. „Jeane! Slyšíš mě?“ Z posledních sil otevřel oči. „Ty nejsi Van den Krofftvův pilot? Ten zahynul s Van den Krofftem v letadle, že? Pro koho děláš, pro Courtise?“

Slabě přikývl. „Courtis jde celou dobu za vámi... z Paříže... z Mexika... Já jsem tady měl za úkol hlídat Van den Kroffta... nálož byla načasovaná tak, aby spadl do zátoky... jenže vy jste tu byli dřív než Courtis... napadlo mě přidat se k vám... Courtis to schválil.“ Odmíchl se. U úst se mu vytvořila růžová pěna. Asi měl zasaženy plíce. Víc už nic neřekl. Jean Pierre, nebo jak se jmenoval, tiše skončil.

Many ještě stále klečel u Lucie a držel její hlavu na svém klíně. Po tváři mu tekly slzy. Ani já jsem se jim neubráníl.

V dále jsme uslyšeli hluk letadla. Otřel jsem si hřbetem ruky oči a zaposlouchal se do zvuku. Letoun přeletěl daleko od Zelené zátoky směrem na severozápad. Stále stoupal. Nemuseli jsme se ho obávat. Asi to byl zase někdo z prchajících Belgičanů. Ale i tak nebylo radno se v zátocě déle zdržovat. Courtis se mohl vrátit.

Lucii jsme oblékli její potápěčskou neoprenovou kombinézu a vyprovodili jsme ji na její poslední cestu do černé propasti v Zelené zátocce. Zůstali jsme u ústí propasti tak dlouho, dokud jsme viděli její pomalu se potápějící tělo. Potom jsme se vrátili na loď. Oba jsme byli smutní. Její smrt na nás těžce dolehla. Bylo to o to horší, že jsme byli už téměř u cíle.

Vypluli jsme ze zátoky a kolem pobřeží jsme se vydali na sever. Asi míli od Zelené zátoky jsme pohřbili v moři, zabaleného do plátna, i zrádného Jeana Pierra.

*

Teprve až za několik dní jsme se ze svého zármutku vzpamatovali natolik, že jsme se začali zajímat i o zlaté mince Atlantidy. Získali jsme jich všech 65 kusů, včetně toho, který nám dal Courtis v Paříži. Co ten všechno způsobil. Prokletý zlatý peněz!

30. Atlantida

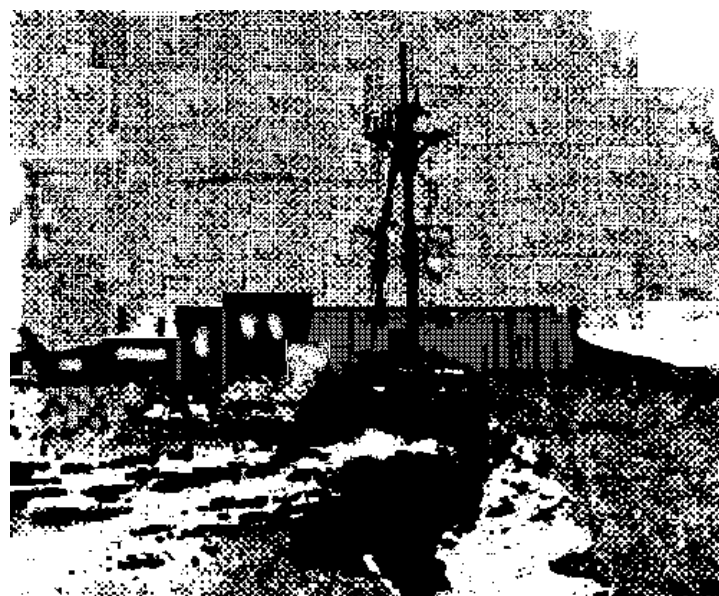
Many navrhl, abychom se co nejrychleji vrátili zpět do Paříže a zde se pokusili s pomocí slečny z muzea rozluštit šifrované listiny, které nám i s mincí v Paříži dal Courtis. Vůbec se mi to nezamlouvalo, protože bychom určitě neunikli pozornosti Courtisovy bandy, když nás dokázali po celou dobu sledovat. Kromě toho na nás v Paříži zcela jistě čekala i francouzská Tajná služba. Pořád jsme nemohli přijít na to, proč se tehdy Tajná služba stavěla tak, jako by *operace Atlantida* neexistovala a také jsme se nedověděli, kdo nás po celou dobu tajně šmíroval na mém vrakovišti aut.

„Někdo nám s tím musí ale pomoci,“ trval na svém Many. „Už proto, že listiny jsou psány německy. A němčinu ani jeden neovládáme. A slečna z muzea, která má v referátu tyhle věci, jistě německy umí. A jestli se nám podaří objevit skrýš s uměleckými předměty, tak se s ní o slávu zkrátka podělíme.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil jsem po chvíli. „Po Paříži se musíme ale pohybovat jako neviditelní.“

*

Manyho známá z pařížského muzea se opravdu činila. Za několik dní jsme měli záhadu s polohou *Atlantidy* vyřešenu. Podle německých dokumentů byly umělecké předměty z posledního německého lupu ukryty na jedné

z tajných ponorkových základen v Severním moři. O jantarové komnatě nebyla v dokumentech žádná zmínka, a tak jsme o ní také mlčeli. Naši přítelkyni jsme nabídli spoluúčast na závěrečném pátrání, ale odmítla prý z rodinných důvodů.

„Jestli ty předměty jsou dosud ve svém úkrytu, tak budeš mít i ty podíl na jejich nalezení,“ ujišťoval ji Many.

Slečna se jen lehce usmála a popřál nám hodně štěstí. Zachránila si tím zcela určitě život.

*

Znovu jsme se vydali na moře. Tentokrát jsme si dávali bedlivý pozor na to, co kolem nás pluje, nebo co se k nám chce přiblížit a včas jsme se všemu snažili vyhnout. Byli jsme si jistí, že tentokrát jsme všem našim známým i neznámým pronásledovatelům unikli.

Dalšího mlhavého rána se před námi z moře vynořily obrysy skalního útesu. Když jsme připluli blíž, spatřili jsme obrovský komplex betonových bunkrů, který vystupoval z moře a sahal až kamsi do hloubky ostrova. Velkým otvorem v betonové stěně, jsme se po hladině dostali až dovnitř betonového přístaviště uvnitř objektu.

Objekt byl značně poškozený, zřejmě po posledním náletu spojenců na konci války. Všude se válely betonové kvádry propletené železnými pruty. Vstupní vrata byla po zásahu leteckým torpédem urvána a zřejmě pohřbena na dně přístavu. Objekt sloužil za války zřejmě jako vjezd pro ponorky, které se sem vracely po splnění svých pirátských úkolů. Všude byl jen holý beton. Zařízení základny bylo po válce odstraněno a dáno zřejmě do starého železa. S betonovými konstrukcemi se nedalo pohnout.

Podle popisu z tajných dokumentů jsme měli svoje pátrání začít právě tady v přístavišti ponorek. Přirazili jsme k molu a vyzbrojení silnými reflektory jsme vystoupili na betonový břeh. Po schodech na konci mola jsme se dostali na širokou betonovou plošinu s několika otevřenými ocelovými dveřmi. Dveře měly svoje číslování. Zde v přístavišti začínaly číslem 300. Naše skryš se měla nacházet za dveřmi s číslem 323/A. Ani jedny dveře na této plošině však neměly hledané číslo. Přesto jsme postupně prohledali všechny místnosti, ale kromě betonové suti jsme tady nic zajímavého neobjevili. Všechno, jak jsem se už zmínil, co tu kdy bylo, bylo demontováno a odstraněno.

Po několika hodinovém prohledávání podzemního labyrintu jsme konečně našli dveře s číslem 323, ale bylo lomeno béčkem. 323/B. Na dveřích visel k našemu překvapení visací zámek. Zámek byl docela zachovalý, ale rez na něm už také udělala své. Dveře se nedaly otevřít, a tak jsme postoupili chodbou kousek dál. Další dveře měly číslo 324. Vrátili jsme se nazpět.

„Áčko by mohlo být uvnitř,“ mínil Many.

Znovu jsme si prohlíželi zámek. Silně tu zapáchal benzín a motorový olej.

„Že by tu byl zapomenutý sklad pohonných hmot?“ napadlo Manyho.

„Myslíš?“ zeptal jsem se pochybovačně.

Po značném úsilí se nám podařilo urazit zámek. V rozsáhlé místnosti za dveřmi byly narovnány bedny se zbraněmi a municí. Zápach z benzínu ve skladišti nebyl. Musel do chodby pronikat z jiné místnosti. Existence skladiště plného zbraní na bývalé ponorkové základně dvacet let po válce jsme si neuměli rozumně vysvětlit. Jak je možné, že všechno bylo z ostrova odvezeno, ale skladiště zbraní tu zůstalo?

Prohledali jsme všechny kouty místnosti. Bedny byly narovnány i u zdí. Jestli tu jsou někde dveře s číslem 232/A, tak buď za některou barikádou beden, anebo v podlaze pod ní.

31. Zkáza Atlantidy

Ať už byly dveře zde, nebo někde jinde, museli jsme přerušit svoje pátrání. Benzínové výpary, které sem pronikaly z chodby, byly tak silné, že nás z nich po půl hodině rozbolela hlava. Vyšli jsme proto po schodech až na střechu betonového bunkru. Ovanul nás svěží mořský vzduch.

„Třeští mi z toho hlava,“ přiznal se Many.

„Mě taky.“

„Nejvíc mě leká představa toho, že budeme muset přerovnat celé skladiště. Určitě tam někde ty dveře budou.“

„To sami nezvládneme,“ mínil jsem.

„Budeme tu muset na pár dní zakotvit.“ řekl Many.

Ze střechy bunkru jsme uviděli obrovskou vodní plochu. V dálce jsme spatřili vystupovat z moře obrysy nějakého ostrůvku. Jestli i na něm byla ponorková základna, nedalo se odtud poznat, ale asi těžko. Tak blízko sebe by Němci základny jistě nebudovali.

Došli jsme až k metrové atikové zdi na okraji střechy. Pod námi jsme spatřili skoro celou ponorkovou základnu. Prostor byl ze všech stran uzavřený zřícenými zdmi. Odtud ze střechy se nedalo poznat, jestli je z této části základny přímý přístup k otevřenému moři. Celá obrovská plocha byla rozdělena betonovými moly na několik stání pro lodě. U nejbližšího přístavního mola, téměř pod námi, kotvila loď, ze které právě vyskakovalo na břeh několik mužů. Na přídi lodi se zablesklo a vzápětí k nám dolehl výstřel.

„Snad to není zase Courtis?“ přikrčil jsem se za zdi. Many neodpověděl a vzápětí se zhroutil na betonovou střechu. Zděšeně jsem k němu přiskočil. Zasáhli ho do obličeje. Byl okamžitě mrtev.

V první chvíli jsem byl úplně ochromený, neschopný jakéhokoliv pohybu. Nemohl jsem si srovnat v hlavě, co se právě stalo. Teprve po chvíli jsem se trochu vzpamatoval z šoku a pud sebezáchovy mě donutil jednat.

Opatrně jsem se podíval přes zídku dolů. Tři muži leželi na molu poblíž lodi za různými překážkami, zbraně připraveny k použití. Na lodi jsem nikoho nezahledl. Podle všeho nás Courtis vystopoval i tady. Nebo je to někdo jiný? Když jsem víc vystrčil hlavu nad zídku, abych lépe přehlédl okolí, ozvala se dole střelba ze samopalů. Několik kulek narazilo do zdi a neškodně mi hvízdlo nad hlavou.

Seběhl jsem do chodby s dveřmi číslo 323/B. V první bedně, kterou jsem otevřel, jsem objevil německé samopaly vzor 40. Ve stejné bedně jsem našel zásobníky i náboje. Vše se dalo okamžitě použít. Nabil jsem samopal a do kapes si zastrčil několik dalších zásobníků. V bednách vedle samopalů byly uskladněny ruční granáty. Chtěl jsem vzít jednu bednu s sebou, ale zdála se mi příliš těžká. Horečně jsem vysypal asi polovinu jejího obsahu na podlahu. Pak jsem ji už lehce zvedl.

Spěšně jsem se vrátil na střechu. Dva muži ještě stále leželi za svými provizorními úkryty, třetí někam zmizel. Doufal jsem, že na loď. Zasypal jsem loď odjištěnými granáty. Už třetí granát dopadl přesně. Loď se roztrhla a začala hořet. Výbuch oba muže smetl do moře. Vzápětí vyplavali na hladinu s roztaženými pažemi. Buď byli mrtví, nebo těžce ranění. Vypálil jsem po nich dávku ze samopalu a hodil dolů další granáty. Ozvala se silná detonace, která otřásla celým objektem. Plameny vyšlehly až nad střechu a tlaková vlna mě povalila na střechu. Musel jsem dole zasáhnout něco, co explodovalo.

S námahou jsem se postavil na nohy, pověsil si na krk samopal a přehodil si Manyho přes rameno. Vážil snad tunu. Nohy se mi podlomily slabostí. Měl jsem co dělat, abych neupadl. Nejistě jsem vykročil ke schodišti. Samopal s reflektorem mi bimbali u boku a zavazeli mi. Samopalu jsem se nemohl ale zbavit. Nejméně jeden z útočníků mohl čekat někde dole v chodbách a byl ozbrojený.

S nadlidským úsilím jsem donesl Manyho až ke skladišti zbraní. Teprve teď jsem si uvědomil, že chodba je plná dýmu. Dým sem pronikal chodbou ze spodních pater. Požár se zřejmě rozšířil i do podzemních prostor celého

bunkru. Položil jsem Manyho na zem. „Promiň, kamaráde,“ omluvil jsem se mu v duchu a opatrně jsem vykročil dolů k přístavišti. Báł jsem se pomyslet na to, že by mohl hořet i *Kondor*.

V nižších patrech se vzduch kupodivu vyčistil. *Kondor* kotvil neporušený na svém místě. Vzduch zde byl čistý, bez jediné známky požáru a benzinových výparů. Hořelo někde jinde.

Zhasl jsem reflektor a se samopalem připraveným k výstřelu jsem se přískoky blížil k lodi. Nikde se nic nepohnulo. Také na lodi jsem na první pohled neviděl nic podezřelého. Opatrně ale rychle jsem ji prohledal. Nikoho jsem neobjevil.

Když jsem se chystal vrátit pro Manyho, došlo v patře k několika rychle po sobě jdoucím výbuchům. Celá obrovská stavba se otřásla a strop se rozhoupal. Po schodišti, kterým jsem sem sestoupil, se vyvalil oblak dýmu a vzápětí obrovská ohnivá lavina, která stékala do moře. Ve vodě nezhasla. Ohnivý jazyk se začal rychle rozšiřovat po hladině směrem ke *Kondorovi*. Chvatně jsem nastartoval *Kondora* a vyplul s ní z doku na širé moře. Na návrat pro Manyho tělo nebylo ani pomyslení.

Několik dalších detonací dokončilo to, co se úplně nepodařilo spojeneckému letectvu ve válce. Obrovský betonový strop se propadl a nad celým bunkrem vyšlehl do stometrové výšky plamen s velkým černým hřibovitým mrakem.

*

Na můj popud byl později proveden jakousi komisí podrobný průzkum bývalé nacistické ponorkové základny. Spíš průzkum jen toho, co po ní zbylo. Já jsem se průzkumů nezúčastnil. Komise nic nenašla. Ani Manyho tělo, ani Jantarovou komnatu. A pokud tam bylo přece jen něco za války ukryto, tak to zmizelo buď dříve v soukromých sbírkách boháčů, nebo to zničily výbuchy s následným požárem při našem střetu s Courtisovou bandou. Nikdy jsem se to už nedověděl. Ve Francii mě už nic nedrželo. Koupil jsem si letenku a odletěl do Spojených států.

K O N E C

Část II.

Pravidla dlouhodobé dobrodružné hry.

Organizátor hry si připraví podle počtu družin (hlídek):

- sadu 46 zlatých penízků jak je uvedeno na straně 103 a 104
- šifru číslo 1 a 2, kterou luští každá družina samostatně
- tabulku označenou A - Klíč ATLANTIDA k řešení šifer
- rozstříhanou mapu na 46 kousků, kterou dostává každá družina ve stejném počtu společně s penízku.

Družina, která první rozluští obě šifry a správně složí mapu, vítězí.

V našem oddíle soutěžily mezi sebou tři družiny. Samozřejmě že může soutěžit více družin, nebo může být oddíl rozdělen na dvoučlenné (tříčlenné) hlídky. Před každým úsekem hry je čtena legenda a potom jsou vysvětlena pravidla, jak se úsek (etapa) bude hrát. Za plnění úseků (etap) dostávají družiny t. zv. zlaté peníze Atlantidy. Za umístění v etapě na 1. místě 2 kusy penízků, za 2. místo 1 kus, za 3. místo nic. Počet penízků za vítězství v etapě si vedoucí stanovuje podle toho, jak jsou družiny daleko s luštěním. Může dávat i za další místa, případně jenom za umístění na 1. místě. Vše záleží, jak jsou luštitelé šikovni a jak jim luštění šifer jde od ruky. Zlaté peníze Atlantidy jsou, jak už jsme se zmínili, jen papírová kolečka s číslicemi. S každým získaným penízku je možno získat jedno písmeno k řešení šifry.

Penízek je taková malá šifra samo o sobě. Místo značky je nutno doplnit číslo a v klíči ATLANTIDA odpočítat příslušné políčko. Písmeno v tomto políčku odpovídá značce uvedené na penízku.

Klíč ATLANTIDA k řešení šifer „A“										
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
10	J	L	I	V	R	U	R	Y	B	S
20	A	B	M	A	U	U	I	C	N	U
30	C	T	E	D	Y	E	L	R	A	E
40	Y	M	Z	U	Z	F	C	E	D	Z
50	I	G	N	I	T	K	G	H	O	E
60	R	N	E	R	T	A	S	L	Y	R
70	A	E	D	K	C	A	D	Y	N	V
80	N	H	B	G	F	O	N	T	I	P
90	O	O	N	M	F	L	O	K	G	L
100	J	P	A	P	S	V	T	A	R	M
110	N	G	N	A	I	R	I	F	I	P
120	V	R	I	K	Y	K	T	A	N	R

Klíč Atlantida k šifráům „B“
(necháává si vedoucí hry).
 Použijte pro sestavení další šifry.

11	A	☞
12	B	♃
18	C	♄
24	D	♅
30	E	♆
36	F	♇
42	G	♈
48	H	♉
3	I	♊
1	J	♋
64	K	♌
27	L	●
100	M	○
101	N	■
81	O	□
80	P	▣
5	R	▤
10	S	◆
97	T	♦
20	U	♠
4	V	♣
31	Y	⊠
40	Z	⌘

66	a	☞
73	b	♃
65	c	♄
63	d	♅
62	e	♆
75	f	♇
74	g	♈
72	h	♉
105	i	♊
91	j	♋
88	k	♌
86	l	●
84	m	○
83	n	■
82	o	□
94	p	▣
120	r	▤
95	s	◆
45	t	♦
15	u	♠
96	v	♣
25	y	⊠
35	z	⌘

Jak hrát jednotlivé úseky hry.

1. Přilétává Korsár.

Možno hrát v přírodě nebo v tělocvičně. Každá družina samostatně postaví z přírodního materiálu za pomoci lan (z tělocvičného nářadí) tři (nebo dvě) brány (zhruba v přímce za sebou) široké asi 3 až 4 metry a vysoké tak, aby se horní částí brány nedotkl letoun (člen družiny hlavou). Tyto brány vzápětí podletí letoun Korsár. Letoun představuje jeden člen družiny, ještě před začátkem stavby bran, družinou určený. Letadlo je řízeno svou družinou pomocí domluvených signálů pískaných na píšťalku. Člen družiny, který představuje letadlo, brány nestaví a má po celou dobu stavby zavázané oči, takže přesně neví, kde jsou brány postaveny. Při průletu se nesmí ani jedné brány čímkoliv dotknout. Považovalo by se to za havárii letadla. Čas se družině počítá od zahájení stavby až po podlet letounu poslední bránou.

2. Vítězný oblouk.

Každá družina si určí jednoho svého člena, který představuje letadlo. Ostatní členové družiny mu pravidelně po řadě signalizují morseovkou nebo semaforem překážky na jeho letu k Vítěznému oblouku. Letadlo má prázdnou tabulku na čtverečkováném papíře velikosti 10x10 (tedy 100 čtverečků), zatímco vysílačky mají ve své tabulce

zakresleny překážky (X). Vysílačky vysílají postupně čtverce (A1, C1, C2 atd. Rozhodující je, kolik bude mít letadlo v časovém limitu půl hodiny zapsaných správně víc překážek (z 60).

3. Byla to jen legrace!

Družiny pátrají ve městě po telefonních budkách. Popis "správné" budky, ze které mají "zavolat na japonské velvyslanectví" je jim předložen v jednoduché šifře v oddíle používané. Rozhodující je, která družina dřív popis vyluští a budku potom podle popisu najde.

4. Vůz formule F1.

Každá družina si postavila *kvadrig* (nebo jiné vozítko z přírodního materiálu) a potom s ním projela trať na čas. Hodnotil se pouze čas, ne vyrobená *formule*.

5. Operace Atlantida.

"Pátrání" po "Operaci Atlantida" jsme zahráli tak, že družiny musely nejdříve po lese objevit 14 roztroušených kartiček a ty si co nejvěrněji překreslit. Uprostřed kartiček byly nakresleny mapové značky. Na každé kartě jiná. Ze začátečního písmena každé mapové značky potom družiny sestavovaly větu. Jak kartičky k sobě sestavit, aby byla ukrytá věta patrná, se dalo přijít ze značek nahoře a dole na kartičkách nakreslených.

6. Jantarová komnata

Družiny dostaly rozstříhaný dopis, ze kterého se po složení dověděly, že mají zjistit ve městě všechny obchody a firmy ve třech označených domech (U černého psa, U zlatého jelena, U černého koně).

7. Výstava

Možno uskutečnit podle legendy této kapitoly dva úseky.

a) Každý člen družiny předvedl formou "výstavy" svůj koníček a povídání o něm. Nějakou sbírku (známky, žvýkačky, vizitky), nebo povídání o přečtené zajímavé knížce ap. Hodnotí se, jestli všichni členové družiny "něco" vystavovali a jak dokázali zajímavě o svém koníčku vyprávět.

b) Hra "co se změnilo v klubovně". Družiny si prohlídnou místnost klubovny a po jejich odchodu za dveře se změní jedna **nepatrná** věc. Buď se odstraní, nebo přesune. Která družina změnu objeví první, druhá, třetí...

8. Kupujeme jachtu

V Tvrzi (nebo v lese) byly uschovány lístečky, na nich bylo celkem deset slov. Lístečky musely družiny nejdříve objevit a potom vysvětlit význam slov. (Např. HYPOFÝZA, BLUMA, KOMPOSTÉR, BOWLE...)

9. K obratníku raka

10. Porucha kormidla

Jednotliví členové družiny se snaží vydržet pod vodou co nejdéle. Časy se sčítají a vypočítává se průměr na družinu. Potápění provádějte jen ve stojaté vodě při dodržování všech bezpečnostních opatření.

11. Ďáblovo moře

12. Oheň na hladině

Úkolem bylo naleznout ve Tvrzi zapálenou svíčku. Všichni měli zavázané oči.

13. Mlžná stěna

Nějaký závod se zavázanýma očima.

14. Bludný *Holand'an*

Obě lodě byly k sobě připoutány. Úsek je zaměřen na vázání uzlů.

15. Zločin

16. Bludička

Hraje se za tmy. Družiny se rozmístily u oken Tvrze a z venku vysílali tři lidé zprávu morseovkou. Pouze jeden z nich vysílal správnou zprávu, dva další vysílali různá nesrozumitelná písmena. Úkolem bylo zachytit srozumitelné heslo.

17. Trosečníci

18. Perlová zátoka

19. Prvních dvacet mincí

V prudkém svahu byl vyznačen úsek do 50 metrů. Každý ho musel vyskákat po jedné noze a potom po druhé. Za každý dotyk země *špatnou* nohou bylo k celkovému času připočítáno 30 sekund navíc. Úsek představoval stoupání po schodech v Perlové zátocce.

20. Farma na Rio Domingo

21. Planina hadů.

Každý musel *zabít hada*. Na zatlučeném kůlu byl umístěn tenisák a švihem biče musel být sražen dolů. Počítá se, kolik kdo má pokusů. Platí pouze zásah do míčku, ne do kůlu.

22. Bažina.

Hřiště představovalo bažinu. Na něm jsme rozmístili špalky, kameny, větší klacky. Po těch musela celá družina postupně přejít z jednoho konce hřiště na druhý. Při dotyku země se musel závodící zastavit a počkat, až zbytek jeho družiny vytáhne velký špalek přivázaný k lanu, které bylo přehozeno přes silnou větev asi ve výši tří metrů.

23. Tajemství kráteru.

V lese hledat ukryté zbytky *lidské kostry*.

24. Přestřelka.

Boj papírovými míčky družina proti družině.

25. Muž z Paříže.

26. Zelená zátoka.

27. Letadlo.

Úkolem bylo pomocí buzoly vyměřit místo, kde bylo *potopené letadlo*. Družiny měly zadány čtyři pevné body, na nichž bylo číslo azimutu. Vždy dva a dva azimuty se vzájemně křížily a v průsečíku byly dva pomocné body opět s azimutem. V průsečíku těchto dvou azimutů leželo *potopené letadlo*.

28. Zrádce.

Opět přestřelka pomocí papírových střel.

29. Pohřeb v Zelené zátocce.

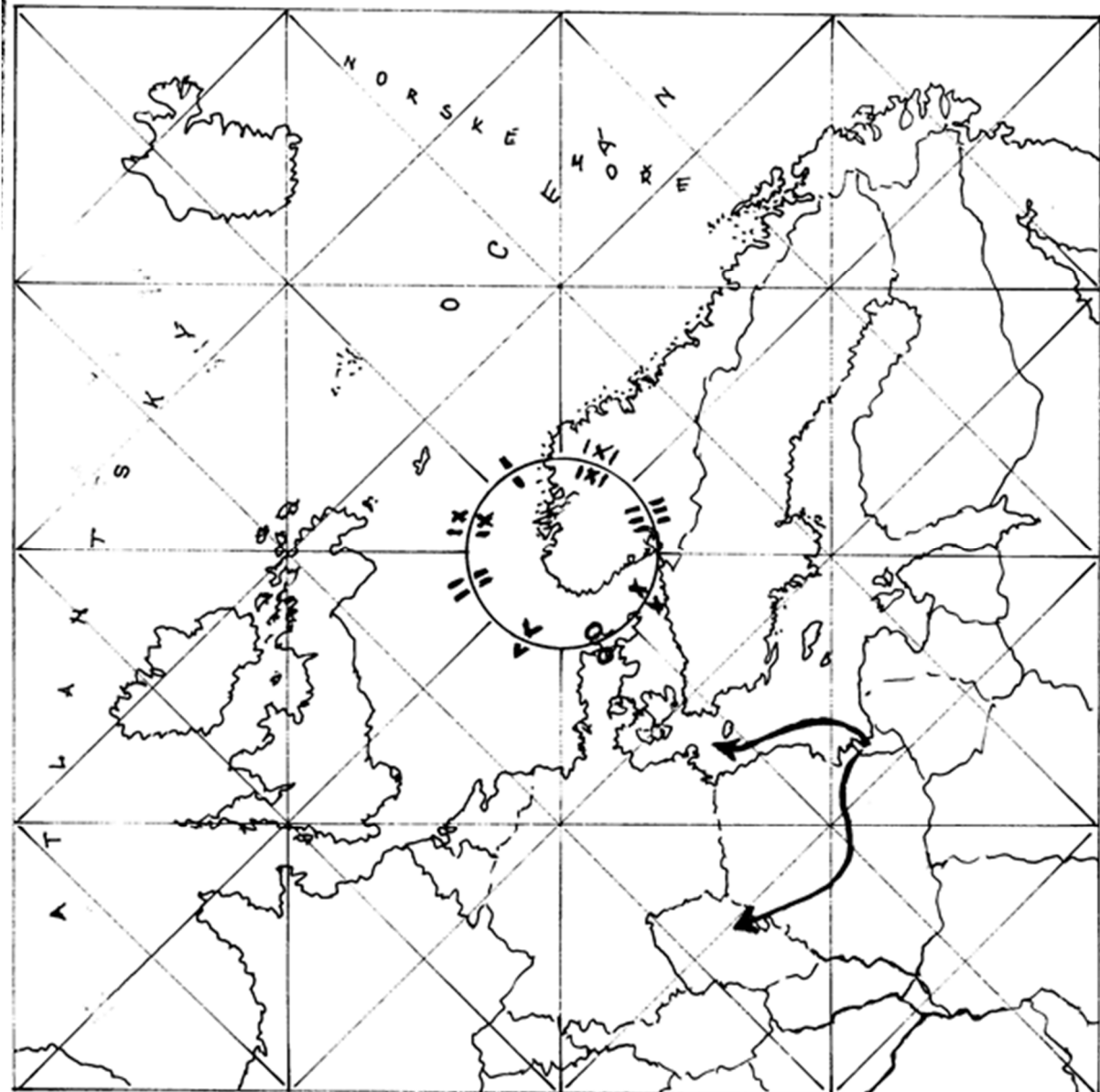
Úsek jsme hráli na Třebůvce (u Hraniček). Úkolem bylo potopit různé kusy dřeva pod hladinu tak, aby ani kousek nebylo vidět.

30. Atlantida.

31. Zkáza Atlantidy.

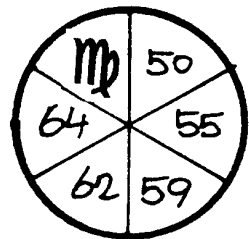
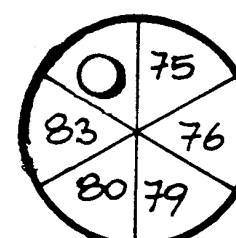
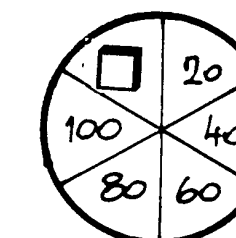
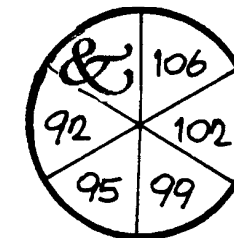
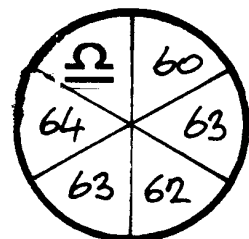
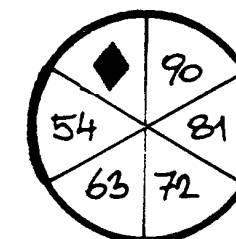
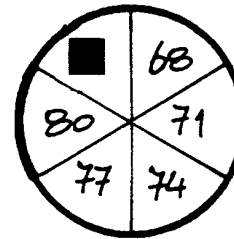
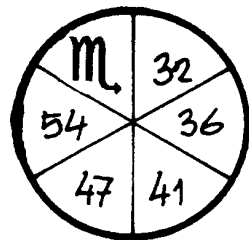
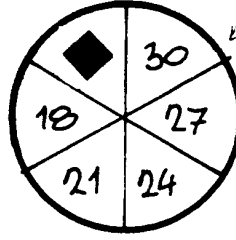
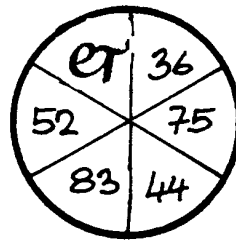
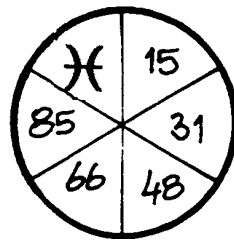
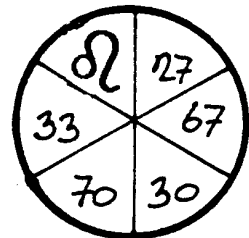
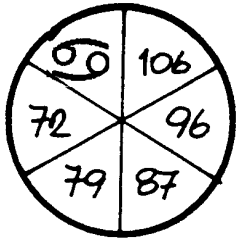
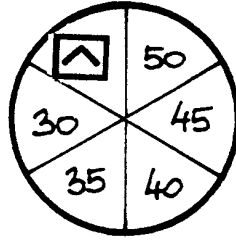
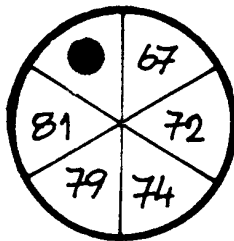
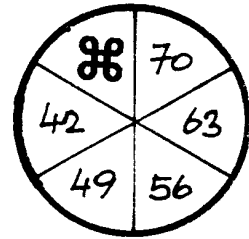
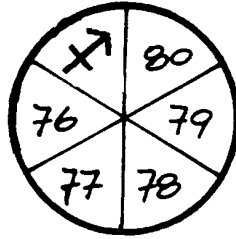
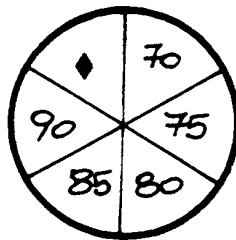
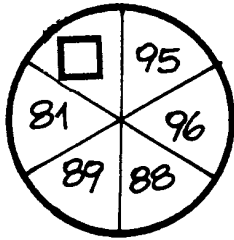
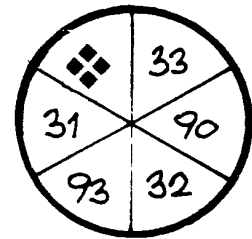
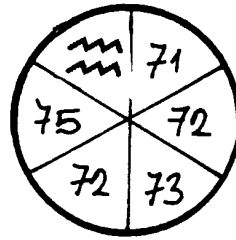
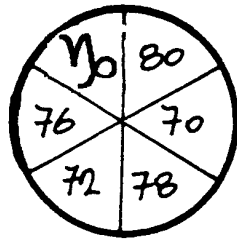
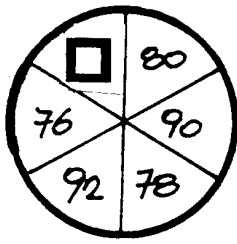
Závěrečná celodenní cesta po vyznačené trase až k nálezu místa, kde se nachází *ponorková základna z II. světové války*. Legenda pro tento úsek je četba obou závěrečných kapitol.

Mapa

Mapu rozstříhat podle vyznačené sítě na trojúhelníčky. Uprostřed je kolečko jako *Peníz*. Ten dostanou družiny až úplně na konec, aby se nedalo s předstihem vyluštít, kde se ponorková základna nacházela. Stačí, když družina přijde na to, že to bylo u borských břehů.

„Zlaté penízky“ k 1. šifře

„Zlaté penízky“ k 2. šifře